

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Phạm Văn Minh

PHÒNG SÁCH MINH ĐỨC

90

SỐ ĐẶC BIỆT VÀO HẠ

CHƯƠNG TRÌNH SINH HOẠT TẠI TÒA SOẠN

Ngày chủ nhật 20-5-73

Văn nghệ: Vui ca hát — ôn lại bài cũ.

Trò chơi: Sinh hoạt cộng đồng.

Thủ công: Cái đầu lân.

Lưu ý: Xin các bạn trong tiểu ban sinh hoạt nếu có thể xin tới tham dự cho đầy đủ và chúng ta sẽ mở một phiên họp sau đó để phân chia công tác.

Tiểu ban sinh hoạt

TIN MỸ THO

Đề cho chi nhánh GĐTN Mỹ Tho được thêm phần vững mạnh, mong các bạn liên lạc với KIM LOAN.
340 Đinh Bộ Lĩnh Mỹ Tho.

TIN HUẾ

Đề tiến tới việc thành lập chi nhánh gia đình Thiếu Nhi ở Huế, yêu cầu các em ở Huế nếu ham thích hoạt động thanh niên, công tác xã hội hãy viết thư liên lạc với:

TRẦN-HỮU-LẬP

124 Đường Võ Tánh — Huế.

Khi các bạn nhận lời tham dự đồng ý sẽ triệu tập buổi họp sơ bộ mà ngày, giờ, địa điểm sẽ thông báo sau.

TIN BAN MÊ THUẬT

Đề tham dự «Cuộc thi làm bích báo» dành cho các chi nhánh GĐTN Ban mê Thuật, các anh em Thiếu Nhi hãy viết thư hoặc liên lạc với:

«Trúc Khanh, liên đoàn hỗ tương bảo hiểm, 17-19 Tôn Thất Thuyết Ban mê Thuật, điện thoại 163».

Khi tổ chức được đầy đủ sẽ bầu ban đại diện và đề xướng các việc khác trong ngoài tỉnh như: sinh hoạt văn nghệ, cắm trại và tham dự các mục của Thiếu Nhi toàn quốc như bích báo chẳng hạn.

Vậy các bạn được tin này hãy gấp rút liên lạc để kịp tiến hành công việc.

TIN VỀ CUỘC THI LÀM BÍCH BÁO

Một số chi nhánh có gửi về tòa soạn những thắc mắc về cuộc thi làm Bích Báo. Xin trả lời chung các em như sau:

1) Bích báo có thể thực hiện trên bất cứ loại giấy nào tùy ý lựa chọn.

2) Vấn đề màu sắc, tranh vẽ trên Bích báo cũng hoàn toàn do sáng kiến của mỗi chi nhánh. Miễn sao đạt được sự mỹ thuật.

3) Nên tham khảo tài liệu «làm Bích báo» của chú Bách Khoa đăng ở T.N số 66.

4) Thời hạn 15-7-73 là thời hạn

chốt. Tất nhiên gửi báo về sớm hơn càng hay.

5) Hội đồng giám khảo gồm các bác, chú, cô trong tòa soạn.

6) Việc gửi báo về không bó buộc phải xả từng mảnh. Miễn gửi cách nào không bị nhàu nát làm hư báo.

7) Phần thưởng sẽ có 3 giải: nhất, nhì, ba và có thể có giải khuyến khích.

T.N TĂNG GIÁ BÁO LÊN 60đ.

Vì tình trạng giá giấy leo thang nên buộc lòng kể từ số 91 tòa soạn phải tăng giá báo từ 50đ. lên 60đ.

So với các báo khác, việc tăng giá báo của T.N là muộn màng nhất, bởi đáng lẽ T.N. phải bán với giá 60đ từ nửa năm qua. Mong độc giả chia xẻ với tòa soạn những nỗi khó khăn mà vui lòng thông cảm.

T.N.

GIÁP ĐÁP ĐỒ VUI CÓ THƯỞNG SỐ 88

Câu đố ra kỳ này hơi dễ, vậy mà tỷ lệ đáp trúng của các em chỉ bằng 50 phần trăm so với tổng số bài gửi về. Nhiều em có trí tưởng tượng phong phú đã mách tòa soạn nhiều cách để lấy bút chì ra khỏi chai: nào khoan đục chai, sử dụng hóa chất làm tiêu nút giấy, hoặc hơi nóng cò chai...v.v...

Thật ra, cách làm giản dị như sau:

«Chỉ việc đẩy nút chai tụt vô lòng chai là ta lấy được bút chì ra dễ dàng».

Sau đây là danh sách 10 em được tuyển chọn kỳ này:

- 1) Kim Cúc; 200 Cao Đạt Sài Gòn 5.
- 2) Chu huy Cường 405/2A Ấp Đông Nhất Phú Nhuận Gia Định
- 3) Nguyễn hoàng Qui 611/16A Phan thanh Giản Sài Gòn 3
- 4) Vũ hồng Thanh 177/8 Bùi thị Xuân Gia Định
- 5) Trần lưu Chuyên 143 Bùi Viện, Sài Gòn 2.
- 6) Thái thị Ánh Nguyệt 27/7A Thống Nhất — Địa Dư Đà Lạt
- 7) Đỗ chí Thành 260 Phan chu Trinh Đà Nẵng
- 8) Trịnh quốc Cường 20 Nguyễn tri Phương — Vĩnh Bình,
- 9) Phạm duy Anh, số Hai bà Trưng Pleiku
- 10) Nguyễn hữu Thành 178/16 Phan thanh Giản — Cần Thơ.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Mai Tuấn, Long Khánh: Về mấy môn kém, em xin mẹ giảng cho. Đừng giấu mẹ, để sau này sẽ quá trễ em ạ. Mẹ là giáo sư chắc mẹ sẽ hiểu trình độ, và chỉ tin mẹ sẽ giúp em. Vấn đề tặng báo có nhiều điều phức tạp lắm em ạ. Cảm ơn em đã có lòng lo lắng cho tờ báo nghe em.

Em Dạ Khúc Đêm Dài, Đà Nẵng: Tại thư trước em không ghi tên tỉnh, mà đề là Khung Mơ Nguyễn Hoàng nên chỉ tưởng em ở Saigon, chỉ trả lời chính em, chứ không có ai xài tên em, khỏi phải đính chánh em ạ.

Em Lê nhứt Thống, Saigon: Cảm ơn em đã có lòng quý mến chị. Chủ nhật ghé tòa soạn chơi nghe em.

Em Hương Soan, Gia Định: Em gửi bài về nhé. «Đừng để ngày hôm qua chiếm thời giờ của hôm nay quá nhiều» là một danh ngôn. Ngày mới đang lên, hãy quên đi văng buồn, em nhé.

Em Ngô thành Sơn, Biên Hòa: Thẻ lệ đã in lại ở số 86 rồi đó em.

Em Kim Loan, Mỹ Tho: Đồng phục sẽ lựa những loại nào các em đã có sẵn để khỏi tốn tiền ba má em ạ.

Em Bảo Quỳnh, Saigon: Em có đủ mọi quyền công dân Thiếu Nhi mà em.

Em Ánh Nguyệt Đà Lạt: Nhận được bài là tòa soạn đăng lên báo ngay đề các em yên tâm chứ không phải những bài nhận được là đã lựa đăng. Các câu khác em vui lòng coi lại báo cũ kéo trả lời hoài nhằm quá nghe em.

Em Văn Khoa, Phan Rang: Em nên gửi tiền về nhà sách Khai Trí, 62 Lê Lợi Saigon 1, để mua cuốn Tự Làm Đẹp, sẽ có ích lắm. Luôn tiện, em mua luôn 2 cuốn kia nhà sách sẽ gửi cho em, tiện không em gái?

Em Trương ngọc Trang, Tân Thuận: Đừng bắt chị làm thầy bói, các vị ấy phản đối chị đó, em ơi!

Em Thảo Lam, Bình Dương: Em bốc thăm coi trúng tên nào chứ chị không dám làm cổ vắn, kéo sau bút hiệu không thấy xuất hiện trên báo em lại đồ thừa nghe chú bé.

Em L.V.N, Mỹ Tho: Nếu em ấy kiêu căng phách lối quá thì em cũng không nên chơi kéo mà lấy tính xấu. Gửi bài về em nhe.

Em Như Thủy, SaDEC: Em đủ điều kiện để có thể làm chứ, em gái!

Em Trần Hải, Qui Nhơn: Chị không biết rõ lý do ngưng của Y.K. Đề chị hỏi chú L.T.Đ đã em nhé..

thiếu nhi

Tòa Soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ ba — Số 90 — ngày 20-5-1973
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● **Thư Chủ Nhiệm** của Nguyễn Hùng Trương 1 ● **Thắc mắc của em Bách** Khoa phụ trách 2 ● **Phóng sự** : Mùa hè với học sinh của Mai Hoạt 3 ● **Truyện ngắn** : Học trò bán trú của Phan Khương Thái 24 ● **Nhạc** : Mái trường xưa của Ngọc Minh 11 ● **Sáng tác đặc biệt vào hạ** : Mùa phượng thắm của Nguyễn gia Kiệm 12 — Những mùa đi qua của Nguyễn thị Kim Xuân 15 — Hương Hạ của Hoài hương Nguyễn Khang 18 — Quyền lưu bút của Lê quang Uy 21 — Những lá thư hè của Hồng Phượng 22 — Lưu bút ngày hạ của Vành Khuyên 28 — Mùa xa lớp của Đông T.V 28 — Nhật ký ngày hạ của Huyền Phương 29 ● **Thơ vào hạ** 6, 7, 20 ● **Sưu tầm** : Làm sao khỏi chết đuối của Huy Yên 10 — Tâm biến ngày xưa của Huy Yên 23 — Câu cá cá cần câu của Vinh Nguyên 26 ● **Giải trí** : Ô chữ của Võ ngọc Diệp 8 — Đố vui hàng tuần 8 ● **Ảo thuật** : Chơi với diêm quẹt của Áo thuật gia Kassagi 9 ● **Thủ công** : Bươm hoa phượng của Nam, Việt 19 ● **Vườn Hồng** : Đề yêu đời của Đỗ phương Khanh 16 — Tay ngọc bôn bếp hồng của Nguyễn thị Nha Trang 17 — Mẫu thêu của Vi Vi ● **Tranh vui** : Câu cá ngày hè của Nguyễn Trúc 27.

● **Mục lục** : Thiếu Nhi bộ 9 trang 30

✱

TRANH BÌA CỦA VI VI
MƠ VỀ KỶ NIỆM

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Cách nay 44 năm, nhân buổi lễ phát thưởng hè năm 1929 tại Phương Thành (Hà Tiên) nhà thơ Đông Hồ có nói chuyện với các em học sinh hiện diện hôm ấy về cách sử dụng những ngày nghỉ học.

Câu chuyện giáo dục này tuy trình bày cách nay gần nửa thế kỷ, vẫn còn thích hợp với các em học sinh hôm nay.

Bài nói chuyện trên đã đăng trong tạp chí Nam Phong số 144 tháng 11 năm 1929 và vừa đây được in lại trong quyển tuyển tập thi văn DÒNG CỎ NGUYỆT của thi sĩ Đông Hồ, do BỐN PHƯƠNG xuất bản vào dịp lễ hũu nhật của tác giả,

Với sự đồng ý của gia đình thi sĩ, chúng tôi xin chép lại dưới đây lời khuyên của nhà thơ Đông Hồ để các em suy nghĩ hầu thu thập những ích lợi thiết thực trong những ngày nghỉ ngơi, vui chơi sau thời gian dài cực nhọc vui đầu với sách vở.

Dưới đây là lời khuyên học sinh của nhà thơ Đông Hồ.

« Điều cần nhất cho các học sinh trong khi bãi trường là phải chơi bởi cho thỏa thích, nhưng chơi cách nào có hại cho thân trí, chơi cách nào có ích cho tâm hồn là một điều các học sinh phải cần thận lựa chọn.

Trong các cuộc chơi có bổ ích cho trí não tinh thần thì chỉ có cuộc đi chơi phong cảnh thiên nhiên. Nên trong mùa nghỉ hè này, có nhiều trường định tổ chức cuộc du lịch cho học sinh, hoặc ở một nơi bãi biển, hoặc ở một làng quê.

Những cuộc chơi phong cảnh như thế, vừa có tinh cách thể thao, để tập luyện thân thể, vừa có khí vị phong nhã để tĩnh dưỡng tâm hồn.

Ở giữa một chốn thung lũng, chung quanh núi rừng bao bọc, cây cỏ hàm nhuận, bao giờ cũng có ao trong giếng ngọt, đối với ngọn núi cao đứng ngất trời, ngẩng đầu trông lên, giác quan như bay bổng trên từng mây. Đang lặng ngắm đặc ý như thế thì chợt nghe có tiếng con chim con nó kêu riu-ra riu rít trên cành, một trận khinh phong nhẹ nhẹ thoảng qua, bây giờ, đầu không ai nói, mà

đưa trẻ cũng cảm được vẻ hay nét đẹp trong cảnh thiên nhiên, cảm biết cái khí vị nhẹ nhàng mùa này thay sang mùa kia, cảm nghĩ cái tiếng con chim nọ là một tiếng đàn tuyệt diệu của ngón tay tạo hóa gảy lên, cảm biết vũ trụ này là một nơi vườn xuân vui vẻ đầy những gió trăng hoa mộng.

Bây giờ thì thích quá, bèn đưa nhau trèo lên đến tận tuyệt đỉnh để trông cảnh trời đất bao la, mây gió toì bời, lại kéo nhau xuống núi, đi lần khuất trong những đường quanh nẻo tắt, ghé hái mấy cái hoa rừng, đem cài giắt lên mái đầu, rồi vừa trảy vừa hát, những bài hát văn vắn của thầy học mới dạy cho, đã làm bài thuộc lòng trong lớp hôm nào; một luồng gió thổi từ dưới đưa lại, mấy cái bông hoa cài trên đầu cuốn bay phấp phới, tiếng hát cũng nhịp nhàng theo hơi gió du dương trên khoảng vô cùng, như bao nhiêu cái miệng của đứa hài nhi tấu lên khúc ca nhạc để tạ ơn thượng đế đã vì người đời mà tạo thành một cõi hiền khôn vô biên lạc thú.

Trong khoảng khắc, không phải dụng công gì mà đứa trẻ học một bài học cách tri trực tiếp, nghĩa là hình ảnh tiếp xúc liền đến giác quan mà cảnh vật phản chiếu ngay đến tâm hồn. Bài học nọ lại là học ở một nơi rộng rãi trong sạch, đã có tầng bờ cho tâm hồn thần trí, lại còn làm được thư thái khỏe mạnh cho thân thể, sức vóc biết chừng nào không phải cảm cùi trong lớp học, hay trong thư viện mà ngửi cái mùi mốc trên tờ sách cũ.

Ấy học là thế, chứ nếu chỉ ngồi rủ rủ cảm cùi trong phòng kín, thì đâu là học núi học sông, học cây học cỏ, học gió học mây mà cũng chỉ là tờ giấy có vết mực quần què mà thôi, còn hiểu được ý nghĩa tư tưởng lý thú văn chương là gì đâu. Tôi đâu dám quả quyết rằng: Ai không từng đứng trước một đám cỏ non man mác, ngọn gió như lướt qua, rập rờn tận chân trời, trong cỏ, cây hoa lè nở loáng thoáng một vài bông hoa lấm tấm, bày ra hai nét tương phản ở chỗ đám cỏ xanh mơn mớn và chỗ mấy cánh bông hoa lè trắng trắng, thì đọc câu:

Cỏ non xanh rợn chân trời,

Cành lê trắng điểm một vài bông hoa

Không làm sao hiểu thấu được câu ấy đã hàm biết bao thi vị... »

Các em thân mến,

Trên đây, thi sĩ Đông Hồ đã khuyên các em nên dùng thời giờ vui chơi trong những ngày nghỉ hè để sống gần thiên nhiên, nơi này các em sẽ được học hỏi rất nhiều, ngoài việc tình dưỡng tâm hồn và thể xác.

Nhà hiền triết Hi-lạp Aristotle cho rằng, cảnh tượng của thiên nhiên lúc nào cũng đẹp. Nhà văn hào Pháp, La Bruyère cũng thích thiên nhiên vì thiên nhiên có những chỗ mà người ta nhìn ngắm, có chỗ làm cho ta rung cảm, và có chỗ mà ta thích sống.

Mong rằng trong kỳ nghỉ hè này, các em được dịp sống với thiên nhiên và các em được hoàn toàn thích thú với những ngày vui đùa thoải mái.

Thân mến chào các em.

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

THẮC MẮC CỦA EM

TỨ THƯ NGŨ KINH

HỎI : Bộ Tứ Thư, Ngũ Kinh gồm có những cuốn gì? Nhà em có cuốn Tứ Thư chánh văn bằng chữ Hán, quyển đó rất xưa có phải là một trong những cuốn Tứ Thư không?

(?)

ĐÁP : Tứ Thư không phải là tên một bộ sách mà là tiếng chỉ bốn bộ sách của nho gia, đó là những bộ: Đại Học, Trung Dung, Luận Ngữ và Mạnh Tử. Còn Ngũ Kinh cũng là 5 bộ sách gốc của Nho giáo (trước có 6 bộ nhưng Tần Thủy Hoàng đốt mất bộ Kinh Nhạc nên chỉ còn một thiên, sau được đem vào sách Lễ Ký gọi là thiên Nhạc Ký). Năm bộ kinh còn lại là Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch và Kinh Xuân Thu.

Cuốn Tứ Thư Chánh Văn của nhà em có thể là bộ sách giải nghĩa về những sách trong Tứ Thư. Tuy nhiên vì không có cuốn sách đó nên B.K. không trả lời em đích xác được.

MÁY LẠNH

HỎI : Ai chế tạo ra máy lạnh?

LÊ-THANH-MINH-TRUNG

(?)

ĐÁP : Trước thế kỷ thứ 15, người ta chỉ biết xài nước đá có sẵn ngoài thiên nhiên. Dần dần người ta được biết rằng nước đá khi pha trộn với muối có thể tạo thành một nhiệt độ lạnh hơn là nước đá. Đó là ý niệm đầu tiên về sự làm giảm nhiệt độ bằng một hỗn hợp của nhiều chất. Qua thế kỷ 16, một bác sĩ tên là Zimara đã đề nghị một hỗn hợp của muối Salpêtrê để hạ nhiệt độ. Một vị Hàn Lâm khác cũng đề nghị nhiều loại hỗn hợp có thể sinh lạnh vào khoảng năm 1660. Tới năm 1755 một bác sĩ người xứ Ê-cốt là William Cullen (1710-1790) đã làm ra được nước đá khi áp dụng phương pháp tạo một khoảng chân không

(xem tiếp trang 32)

MÙA HÈ VỚI HỌC SINH

• Bài của MAI HOẠT

Từ trước đến nay, hè vẫn là mùa gây cho học sinh nhiều xao động buồn, vui lẫn lộn. Có lẽ trong bốn mùa (xuân, hạ, thu, đông), hè là mùa được giới «mài đũng quần» đề ý và có tình cảm hơn hết. Sự kiện này biểu hiện qua các thơ văn dưới mọi hình thức báo chí từ trước đến giờ.

Tuy nhiên, để tìm hiểu cảm tình của học sinh về mùa hè một cách rõ rệt hơn, thực tế hơn, trong một tuần qua tôi đã xách xe hoặc lội bộ đi nhiều nơi thuộc khu vực Saigon, Gia Định và Biên Hòa, để phỏng vấn giới trẻ thuộc thành phần học sinh về mùa hè. Với danh nghĩa tạm là «phóng viên tuần báo TN». Cuộc phỏng vấn này có kết quả khá tốt đẹp nhờ các học sinh tham dự vui vẻ, nhiệt thành.

NHỮNG PHÚT ĐẦU: MÙA HÈ LÀ THÀNH THỜI.

Cuộc phỏng vấn được khởi sự vào chiều thứ ba (10-4) mục tiêu thứ nhất là các trường tư. Vì tôi thấy rằng các trường này đến cuối tháng tư là bãi trường rồi. Trường được tôi «trò nghề» đầu tiên là trung học Thời Đại ở Nguyễn huỳnh Đức. Lý do: nhà tôi ở gần đó. Những giây phút đầu tiên của cuộc phỏng vấn có nhiều cái tức cười gần như ngớ ngẩn. Hôm đó, gần 6 giờ chiều, tôi mới rào bộ đến trường. Đến nơi, đúng lúc trường vừa tan học. Khoái chí tôi cười toe, đứng ở bên này đường chờ đợi. Giây phút, một đám nữ sinh băng qua đường và tiến gần đến phía tôi. Phải cố gắng lắm, tôi mới di nôi đôi chân để chặn đường đi của họ và nở một nụ cười hiền: «Chào các cô». Đám nữ sinh nhìn tôi bỡ ngỡ, rồi quay sang ngó nhau như dò hỏi, song quả không hồ

danh là «nữ nhi» chỉ một giây sau họ quay lại chào tôi: «Chào anh». Tôi cười tươi chụp lấy cơ hội lia lấu:

— Không dấu gì các cô, tôi muốn làm một cuộc phỏng vấn «chơi» để biết rõ tình cảm của học sinh về mùa hè. Mong các cô vui lòng bỏ chút thời giờ tham dự cuộc phỏng vấn nhỏ này cho vui.

Nói xong một hơi dài, tôi thở phào khoan khoái và hí hửng chờ đợi. Nhưng, ơ kìa đám nữ sinh bỗng đứng quay ra nhìn nhau, mím chặt đôi môi để cổ nén tiếng cười khiến mặt họ đỏ rần. Nhưng, có lẽ kẻ đỏ mặt nhất lúc ấy phải là tôi. Thật ngượng chết đi được. Thời may, một cô nàng cõ về gầy gầy, quay lại gỡ rối cho tôi:

— Xin anh nói rõ hơn, phỏng vấn này để «chơi» hay thực ra có mục đích gì khác?

Tôi thở nhẹ, thăm cảm ơn cô nàng và gãi đầu cười:

— Thú thật tôi phỏng vấn đây là để làm một bài phóng sự cho tuần báo TN

Cô nàng tròn mắt:

— Ý! Thế ra anh là «phóng viên TN»?

Tôi lúng túng:

— Ờ phải... à mà không... ờ thì cứ tạm gọi là thế.

Cô nàng phì cười:

— Có thể tại này mới trả lời cho anh, nào xin mời...

Tôi thấy tưng tức, song cố làm màn vui vẻ:

— Cảm ơn cô, tôi có vài câu hỏi ngắn thôi (tiếp luôn) câu thứ nhất Xin các cô vui lòng cho biết khi hè tới cảm tưởng của các cô ra sao

Một cô hộ pháp khẽ nháy mắt với các bạn, rồi cười:

— Ồ! Vui lắm. Bởi sau bao tháng mệt mỏi vì học tập, được dịp nghỉ ai mà hồng khoái.

Tôi ghi vội lên tập giấy câu trả lời đó, và quay sang mấy cô kia:

— Còn các cô thì sao ạ?

— Như bạn tui.

— Vâng! Tôi xin đưa ra câu hỏi thứ nhì: ngoài yếu tố vừa nêu, còn những yếu tố nào khiến các cô thích mùa hè?

Các cô quay sang nhau như dò ý, sau những cái gật nhẹ, cô hộ pháp lại trả lời:

— Tôi xin trả lời cho tôi nói riêng, và các bạn tôi nói chung. Yếu tố sau khiến tụi tôi ưa hè vì chúng tôi được rảnh rỗi, có thể đi pic-nic, xi nê v.v... tùy ý thích.

Ghi xong câu trả lời, tôi tiếp luôn:

— Vâng, thế qua các cuộc pic-nic hè hay giải trí hè các cô có thấy gì là bổ ích không ạ?

Vẫn người trả lời cũ:

— Bổ ích lắm chứ. Chúng tôi được thoải mái, học thêm được những điều mới lạ...

— Như thế, mỗi khi hè đến các cô thích lắm phải không ạ?

— Phải.

— Vậy chia xa nhau không làm các cô buồn sao?

— Có chứ, nhưng vài ngày sau là hết liền.

Khẽ liếc đồng hồ, tôi vui vẻ:

— Thôi, thế tạm đủ rồi. Cám ơn các cô và xin chào.

Đám nữ sinh chào lại rồi bước đi, nhưng những tiếng cười khúc khích của họ vẫn còn văng lại. Phớt tỉnh, tôi nhanh nhẹn tiến đến quán sinh tố gần đó, để phỏng vấn mấy ông học sinh đang giải khát. Sau lời chào xã giao, tôi lại nói phỏng vấn chơi, để lại bị cười vào mũi. Bí quá, đành giới thiệu đại là «phóng viên TN». Họ mới vui vẻ trả lời, kết quả được ghi nhận như sau:

Câu thứ nhất họ trả lời:

— Rất vui. Vì được thành thoi qua năm học điên đầu.

Câu thứ hai hơi tếu:

— Yếu tố nữa khiến tại tôi khoái hè, vì được thành thoi chơi giỡn hợp «gu».

— Tuy nhiên, khi hè về phải rời xa thầy, bạn, trường, anh vẫn buồn chứ?

— Có, mà ít lắm.

Tôi cất bút vào túi chào nhóm nam sinh và toan quay gót, nhưng một cậu gọi giật lại cười hi hi:

— Tôi xin nói rõ, những câu trả lời vừa rồi chỉ hợp với bạn tui. Còn tui thì khác.

Tôi móc bút ra, mừng rỡ:

— À! Vậy hả? Vâng xin anh...

Anh chàng ngắt lời tôi:

— Khỏi, tui vẫn còn nhớ những câu hỏi, xin trả lời luôn: hè tôi tui vẫn như không, chả vui chả buồn.

Tôi vẫn bình tĩnh:

— Xin cho biết lý do?

— Giản dị lắm «ông phóng viên»

ạ! Bởi tôi hồng có mùa hè. Năm nào cũng phải học «cua» lớp hè cả.

Chúng tôi bật cười vui vẻ trước câu trả lời đó. Tôi mỉm cười:

— Anh học lớp hè từ...

Anh chàng cười khì, lại ngắt lời tôi:

— Từ năm Đệ thất lận «ông phóng viên» ời!

— Tuy nhiên, khi học lớp hè, anh vẫn phải xa cách bạn bè, thầy dạy, trường học thân yêu. Và anh phải có...

Anh chàng lại trò tài ngắt lời, pha trò:

— Nam nhi chí chí như tôi mà «ông phóng viên».

Tôi cười theo, đùa:

— Thế cơ à? Thật là «cò kìm hi hữu». Xin cám ơn «ông không có mùa hè» và xin chào tất cả.

Chúng tôi đồng nộ nộ cười tạm biệt, thân mật...

HÈ CHÁN QUÁ TRỜI

Những ngày kế tiếp, tôi cố mượn xe 1 người chú, lòng bông nhiều nơi, phỏng vấn nhiều trường lớn nhỏ như Trưng Vương, Gia Long, Pétrus Ký, Cơ Đốc, Lê bảo Tịnh v.v... và kết quả cũng chẳng khác gì mấy lần trước hè bị «cắm cung» buồn quá trời. Nghĩa là đối với phần đông nam sinh: hè là mùa thành thoi, vui thú lòng bông; đối với đa số nữ sinh: hè là mùa buồn nhiều hơn vui vì phải xa cách, ít «ngao du» đây đó.

Tuy nhiên, không phải cuộc phỏng vấn được trôi chảy êm đẹp. Nó cũng gặp đôi trở ngại tức cười và không kém phần nguy hiểm ở hai trường Gia Long và Lê bảo Tịnh Saigon.

Sáng thứ sáu (13-4) Giáo sư hai giờ sau bị đau, lớp chúng tôi được nghỉ. Thay vì về nhà, tôi chạy lên Saigon để tiếp tục cuộc phỏng vấn. Lang bang Saigon một hồi, đợi đến 11 giờ trưa, tôi phóng đến trường nữ trung học Gia Long «trò nghề». Cũng công việc cũ, tôi chặn đầu ba nữ sinh, khi ba cô nàng rào bộ đến gần. Và cũng tự giới thiệu là «phóng viên T.N» tường cuộc phỏng vấn được vui vẻ chấp thuận. Ai dè ba cô nàng nghiêm sắc mặt thốt lời đầu tiên:

— Xin lỗi «ông» chúng tôi không khoái bị chọc ghẹo.

Rồi vung văng, ba cô bỏ đi một nước. Ngó ngàng một giây, tôi vội chạy theo phân trần:

— Không phải thế đâu. Nếu các cô không chịu phỏng vấn thì thôi.

Nhưng đừng cho tôi là này nọ.

Ba cô nữ sinh vẫn nghiêm nghị:

— Hừ! Có gì là bằng chứng?

Tôi thoáng bối rối, nhưng vụt cười toé lòi «bóp» ra, lấy thẻ GDTN chìa trước mặt ba cô nàng. Ba cô khẽ liếc qua rồi chột cười... hiền:

— Ủa? Thế ra «ông» là M.H hả? Tại tôi cũng là T.N đó.

Tôi thu hồi cái thẻ lại cười:

— Vâng! Chắc ba cô đã hiểu. Xin chào ba cô.

Tôi toan bước đi, nhưng ba cô nàng gọi lại ngó ý «xin lỗi» và xin tôi cứ việc «phỏng vấn» tha hồ. Nhưng phải phỏng vấn lẹ, kẻo người nhà đến đón. Cuộc phỏng vấn có kết quả: Rất buồn khi hè đến, vì không những phải xa tay nhau mà còn phải «cắm cung» học thêm cho giỏi nữa. Cũng vẫn thường làm lưu bút. Suốt mấy tháng hè bị «cắm cung» buồn quá trời.

Chặn đầu, phỏng vấn thêm nữ sinh Gia Long khác, tôi có kết quả tương tự như trên, trừ thiếu số là được đi nghỉ hè đó đây, còn đa số... nằm nhà ngủ! Do đó mà «hè buồn quá trời»...

Chiều hôm đó, tôi lòng bông tới trường Lê bảo Tịnh ở Trương minh Giảng. Lần này phỏng vấn nam sinh

— Ôi chào!

— Đừng lo! Bà ấy chắc không sao đâu.

— Không! Tại tôi không chịu nổi cái cảnh người ta hành hạ một con vật dã man đến như thế!

trước và được họ cho biết: Hè vừa buồn vừa vui, họ cũng được đi đó đây, nhưng vẫn thấy buồn chính họ cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Họ cũng làm lưu bút nhưng không tặng quà kỷ niệm. Cảm ơn những nam sinh xong, tôi xoay qua nữ sinh và được biết: Hè thật buồn với nữ sinh Lê bảo Tịnh, vì phải xa lìa bè bạn, thầy dạy dấu yêu. Họ rất ít đi chơi, chỉ ngồi nhà giúp việc gia đình và «mộng làm văn sĩ». Cũng rất thường làm lưu bút cuối năm.

Phỏng vấn nữ sinh xong, tôi toan leo lên xe ra về. Bốn anh chàng to lớn đợi sẵn từ bao giờ, chặn lại. Họ khiêu khích tôi, họ đe dọa tôi không được giờ lối «tán tỉnh» ở đây. Mặc dù tôi trình cả giấy bút và mục đích họ cũng gạt đi. Tốt nhin, tôi lẳng lặng tính bỏ về, nhưng những lời nhục mạ quá mức cứ tiếp diễn. Nổi giận, tôi quay lại to tiếng, thế là hai đảng đều «thủ vô» sửa soạn nghinh chiến. Rất may cho thân còm của tôi, vài người lính qua đường thấy vậy can ra. Bốn «ông to lớn» chửi thêm vài câu rồi bỏ đi. Buồn bực tôi cũng bỏ về mặc những lời xi xào đằng sau. Hôm đó là ngày gì mà thật xui, về đến nhà tôi chợt bật cười trong nỗi tức nhủ thầm: «Là ngày 13 lại thứ sáu hử! Minh không hề tin dị đoan, ắt hẳn mày muốn cho tao biết sự xui xẻo của mày phải không con số 13?»

Đó thật là những... «khó khăn trong nghề» chẳng?

HÈ SƯỞNG GHÊ NƠI

Mặc dầu gặp xui, và chiều hôm sau. Tôi vẫn lên đàng chu toàn... «nhiệm vụ». Kỳ này, tôi xoay chiều cuộc phỏng vấn, nghĩa là đi phỏng vấn học sinh tiểu học. Ngày hôm đó, tôi gặp nhiều vui vẻ. Vì các em tiểu học thật hồn nhiên ngây thơ và dễ thương. Đối diện với các em tôi được tự nhiên và cởi mở hơn, tuy rằng lúc mới chặn đường các em đều sợ sệt tôi cho tôi là... «bố mìn». Kết quả qua các trường tiểu học như: (Võ Tánh, Trương minh Giảng, Tân Phước...) như vậy: Hè đến các em rất vui, vì

khỏi phải đi học được chơi bởi theo sở thích như: nhảy dây, lò cò, bắn bi, bắt dế... Dầu vậy những ngày cuối năm các em thật buồn vì phải xa thầy, xa bạn, có em đã khóc nức nở vào ngày cuối năm. Dĩ nhiên các em không biết làm lưu bút, nhưng đã biết tặng nhau những bức hình, quà mọn mùa hè để kỷ niệm.

Một pha rất vui về nhưng không kém cảm động. Đó là ở trường tiểu học Trương minh Giảng (dưới cầu T-M-G một quãng ngắn). Chiều hôm đó, cũng gần 6 giờ. Tôi đứng ngay ở cổng trường đề đợi các em tan học. Lúc được «trò nghề» tôi chặn ba em gái khoảng trên dưới 11 tuổi. Lần này, tôi thay đổi chiến thuật với nụ cười thật hiền như... tiên:

— A! May quá. Chào các em.

Ba cô bé ngỡ ngàng nhìn nhau, rồi nhìn tôi, ba cô bỗng nhiên đâm ra sợ sệt quay đi nơi khác. Tôi vội chạy theo ngồi xuống cười nhỏ nhẹ:

— Các em đừng sợ, anh là người của báo T-N tới thăm các em đó mà.

Ba cô bé vụt mừng rỡ, reo lên:

— Ủa? Thế ra anh là «người T-N» hả? Tụi em coi báo này hoài à. Báo hay ghê anh ơi.

Tôi mừng hóm:

— Ủa? Thế à? Thích nhỉ.

Ba cô bé bỗng nhiên trở nên bạo dạn, hỏi han liên miên về tôi, nói liên miên về tờ báo. Khiến tôi chẳng sao đáp kịp, sau sợ mất thì giờ, tôi buộc lòng chặn ngang.

— Ủ! Báo hay ghê. Mà các em cho anh hỏi cái này nha, chịu không? Ba cô bé rạng ngời ánh mắt, vui vẻ cười:

— Dạ chịu.

Tôi cười nhẹ:

— Anh muốn hỏi các em khi hè tới các em vui hay buồn?

Ba cô bé thích thú cười tươi, nhao nhao:

— Vui lắm anh ơi! Chúng em khỏi phải học nè, được chơi lò cò, nhảy dây đã đời nè. Sướng ghê nơi.

— Thế cơ à? Mà hè các em có đi đâu hông?

— Hông anh ơi! Nhưng vui lắm,

TRAO NHAU KỶ NIỆM

*Hồ hững trao nhau cánh phượng tàn,
Dáng chiều bóng nhỏ bước lang thang.
Mai đây lối cũ buồn vắng bạn,
Lưu bút chừ đây viết mấy hàng*

*Chỉ mấy hàng thơ để gọi là,
Kỷ niệm thời gian có thoáng qua.
Bức ảnh ngây thơ của mình đó.
Bốn năm chung học nay cách xa.*

*(Bạn trở về quê lắm nắng hè)
Tôi ra thành thị học sửa xe,
Trường xưa yêu dấu đành tạm biệt.
Hành lang thương nhớ một xác ve.*

VIỆT TUẤN

(Tuy Hòa — Phú Yên)

được chơi hông à.

Tôi phì cười trước vẻ hồn nhiên, ngây thơ của ba em và toan hỏi thêm, thì người nhà tới đưa ba em về. Tới lúc đó tôi mới biết là ba chị em. Khi lên xe, ba em còn ngoái cổ lại la to:

— Tụi em về nghe anh.

Tôi vẫy tay, nói với theo:

— Ủ! Về vui nha.

TỔNG KẾT

Như vậy mùa hè là mùa được học sinh có cảm tình hơn mọi mùa khác, là mùa gây cho học sinh biết bao xao động buồn, vui, thương, tiếc, hận.

Có người vui vì hè được nghỉ ngơi, du ngoạn, đi chơi thỏa thích. Có người buồn vì phải xa nhau và ít được đi đó đi đây. Có người buồn và vui vì phải chia ly nhưng vẫn được đi chơi hè v.v...

Tuy nhiên, dù sao đi nữa. Mùa hè vẫn là mùa gây được nhiều cảm tình trong giới học sinh và gây cho họ nhiều xao động thân tình. Sự kiện này được bày tỏ rõ rệt nhất là đa số học sinh đều làm lưu bút kỷ niệm. Dù đối với phái nam vốn cứng dắn, ưa thích mùa hè đi chẳng nữa.

— MAI-HOẠT —
(Sơ hạ 1973)

thơ vào hạ

VÀO HẠ

Bước thật nhanh nghe như trời đổ lửa
 Ôi buổi trưa nên trời nắng thật nhiều
 Đường đến trường vãi bóng phượng có
 liêu

Nghe thềm ghé lăm từng cơn gió mát.

Nắng đỏ rát vai cho em cúi mặt
 Giận ông trời lắm đó nghe không !
 Hồng râm má em sao khỏi then thùng
 Rồi biết nói sao khi bạn trên : « điệu »
 thế ?

Nghe nhạt nhòa chút hương trời vừa
 hé

Ôi sao không hồng nét ngọc mùa xuân?
 Có phải không kia mùa hạ đến gần
 Và lấp ló trên đỉnh hồng hoa phượng?

Đường đến trường vẫn còn xa ghé lăm
 Đói chân buồn theo nhịp guốc vang vang
 Những ngày cuối niên pha chút biếng
 lười

Kia phượng nở, mà mình còn đi học.

Bước vội vàng nghe nỗi buồn trước mặt
 Rồi mai này xa cách hết nghe em
 Em có buồn khi nhìn phượng chói chang
 Hay mãi nôn nao nhìn màu hoa thắm.

VƯƠNG HỒN NHIÊN

TÂM SỰ MÙA HẠ

Ôi ! Nói mấy cho vừa tâm sự
 ghi vội trong lưu bút đầu hè
 và các em như phượng nhớ về
 ngóng dài cổ một mùa học mới

Khi mây mùa hạ bay không nổi
 nằm rất ngoan ở một mé trời
 che nỗi buồn trên cánh phượng tươi
 trông hoài hũ đàn ve năm cũ

Là các em học trò trường Nữ
 áo trắng tà thôi hết đàn nhau
 vở trắng trang cúi chỉ một đầu
 thư trắng lá hẹn hò sẽ viết

Là gió nhớ đường xưa lộng tóc
 từng đường ngói lệch dáng trăm cây
 sương chiều nào lạnh một bên vai
 hôn sỏi nhỏ đón từng gót mộng

Là cửa trường thưa nào mở rộng
 thả đàn chim về tổ gần, xa
 chờ khép im nhớ bác cai già
 mỗi sáng mỗi chiều giờ đi học

Là hành lung vắng tạnh tiếng guốc
 khua rộn ràng bao lúc ra chơi
 nằm ngủ quên mơ lại giọng cười
 tuy xa lắc, tưởng còn hơi ấm

Là băng đen ngăm ngời trách phẫn
 là ghế bàn lạnh chỗ ngồi xưa
 là trụ cờ trông tiếng quốc ca
 ôi ! Nói mấy cho vừa tâm sự

Ôi ! Nói mấy cho vừa tâm sự
 ghi vội trong lưu bút đầu hè
 và các em như phượng nhớ về
 ngóng dài cổ một mùa học mới.

PHẠM TƯỜNG VÂN
 (Tam Kỳ)

VUÔNG CỔ SẴN TRƯỜNG

Lời cô giảng ta có nghe chẳng nhỉ
 Nhìn trời xanh, mộng với gió mây bay
 Và ngoài kia nắng vàng hôn Phượng vĩ
 Hạ đến rồi vuông cổ hẹn có hay

Giờ ra chơi lưu bút chuyển tay nhỏ
 Mắt hạ kia sao đắm thắm dễ thương
 Chân vành khuyên dẫm lên tiếng vuông
 cổ

Nhớ đầu năm mình đếm lá sân trường
 Vuông cổ hẹn có nhớ ta chẳng nhỉ ?
 Khi hạ về xa vắng tiếng chuông ngân
 Cổ say mềm trong nhạc ve thủ thỉ
 Hẹn mùa thu... gặp vạt áo trắng ngàn.

TRONG LÁ MƠ
 (h-n Hoa Tiên)

PHƯỢNG NỞ

Hỏi bạn nhé ! Đã bao lần Phượng nở
 Đã bao lần mình bỡ ngỡ chia tay
 Và mấy khi nhật hoa Phượng thắm cài
 (Lên áo trắng, đi vào đời áo trắng)
 Xin ve sầu một lần thôi — im lặng —
 Hồn học trò thôi lắng đọng suy tư
 Đề cùng nhau trong tháng hạ vàng mơ
 Tay vẫn nắm cùng xây nhiều mộng ước
 Đề mãi trường còn điểm trang tha thướt
 Áo học trò bên lá bạc hà xanh
 Hoa Phượng ơi ! Đừng nở vội trên cành

Kẻo lưu bút của ai đầy mực tím
 Nắng hạ ơi ! Chớ đem theo kỷ niệm
 Mùa hạ hồng cầu lửa tuổi ngu ngơ
 Nói gì đây giữa cây cỏ thờ ơ
 Hỏi bạn nhé ! Đã bao lần phượng nở...

Tê Hát NGUYỆT THI

MÙA HÈ ĐẾN

Ve kêu vang rộn rã gọi nắng hè
 Ngồi trong lớp nôn nao trông ngày nghỉ

Theo gió lay lắt lư cành phượng vĩ
 Sách vở buồn trơ đỏ chẳng thêm trông
 Như chú chim đập cánh ở trong lồng
 Tìm lối thoát tung bay trời xứ lạ

Còn ngoài kia gió ru hồn hoa lá
 Ve reo hò hóa bầu khúc nhạc vui
 Hay tình ca hè nức nở ngậm ngùi
 Giờ chia tay cũng là giờ họp mặt

Xa trường yêu vẫn còn trong khoẻ mãi
 Xa cô, thầy, xa bạn hữu nhớ thương
 Rồi tìm trong lưu luyến nói sao lòng
 Về gặp lại vùng quê hương yêu mến

Xa xa với bao ỷ đáng chợt đến
 Khi chợt chớm khi ần hiện giờ đây
 Thói xếp vở lăm quên đi những ngày
 Vui buồn ấy chờ sau hè điễn lại.

HÙNG.VY

VÀO HẠ

Buổi trưa nắng cháy da người
 Ve trên cây phượng, tươi cười hát ca
 Gió đưa nhẹ nhẹ từ xa
 Giọt mình em mới hiện ra « Hạ vào »
 Khóm tre, cành trúc luo xao
 Lòng em vui sướng biết bao nhiều lần
 Bảy giờ em thấy lần ngàn
 Không sao nói được cái phần vui vui.

LÊ HÙNG VIỆT
 (Tam Kỳ)

NỖI BUỒN VÀO MÙA HẠ

Buông dòng mực tím nghiêng
 nghiêng
 Dệt vần thơ mới ru phiền cách xa
 Mang theo tâm sự chan hòa
 Trải lên trang giấy đậm đà tình thương
 Ngày nay hai đứa chung trường
 Ngày mai hai đứa đôi đường bạn ơi
 Nỗi niềm nhưng nhớ không vơi
 Khi nhìn phượng thắm lá rơi sân trường
 Nỗi buồn vào hạ vẫn vương
 Tiếng ve rí rả như thương cảnh người

HA MINH

VÀO HẠ

Hoa đỏ lưng trời em thấy không ?
 Phượng thắm trong ta tựa tìm hồng
 Một lần vào hạ trăm nỗi tiếc
 Một thuở xa trường vạn nhớ mong

Nhớ buổi tan trường trên lối đi
 Áo trắng đơn sơ đáng nhớ
 Đường em hoa nắng rơi nhiều quá
 Một ngã phượng hồng sắc phấn lỵ

Một sáng em vào trường mở sương
 Heo hút dãy hành lang miễn thương
 Bảng xanh mờ phấn như kỷ niệm
 Mai một em về còn vấn vương

Cây phượng cổng trường có khóc thương
 Tiễn đàn chim nhỏ đi muôn phương
 Lớp học vắng đi rồi tiếng hót
 Cũng xa rồi rộn rã phấn hương

Đôi mái đầu xanh tay trong tay
 Trao nhau lời cuối của hôm nay
 Ngày mai tung cánh bay theo gió
 Nhưng tuổi học trò bao giờ phai.

NGUYỄN-THỊ-KIM-XUÂN

Bé và mùa hạ

Bé có một mùa hè nhớ nhưng
 Một mùa thả lá khắp rừng thông
 Theo trăng mở cửa đời thơ ấu
 Vặt nắng phai mờ những khóm bóng.

Bé để mùa sương đọng mắt nai
 Mùa hoa phượng thắm lối chim bay
 Cho vương cổ biếc ngời gương nắng
 Mỏi bé ướp hồng trong sớm mai.

Bé giữ riêng đời một lối đi
 Nơi đây hoa nắng giắt vào hè
 Những con chim ghé trong mùa gió
 Tắm mát màu xanh những ngõ về.

Bé biết rằng mai khắp bóng chim
 Nhìn nhau giầu phút rất thân quen
 Và đi, mưa nắng buồn lên mắt
 Giữ lại cho gì kỷ niệm êm.

Bé hát cho đời những khúc ca
 Lời như sương thấm đọng vườn hoa
 Tiếng trong ly biệt tình lưu luyến
 Đời đạt thêm rêu tuổi ngọc ngà.

Bé lặng nhìn khuôn mặt người quen
 Hạ đem thương nhớ chảy qua thềm
 Chờ mưa xao xác trong chiều vắng
 Chờ một người đi thoáng ngập ngừng.

Bé ngỡ ngày xanh với mắt hồng
 Chiều phai mây trải nhẹ qua lòng
 Trên dòng tóc ngập hồn phượng đỏ
 Dầu có buồn đừng đến bóng khuông.

Bé có một mùa hè nhớ mong
 Một mùa phượng vĩ để hoài trông
 Mùa ve hát những sầu ca khúc
 Đời ngát xanh mùa hoa hướng dương

NGUYỄN TRƯỜNG ANH

VÀO HẠ

Giọt nắng hồng giờ đã đi qua
 Nhường sang một lối chờ bước hạ
 Bóng trường mãi mãi nằm cô độc
 Chờ mong đàn áo trắng thướt tha

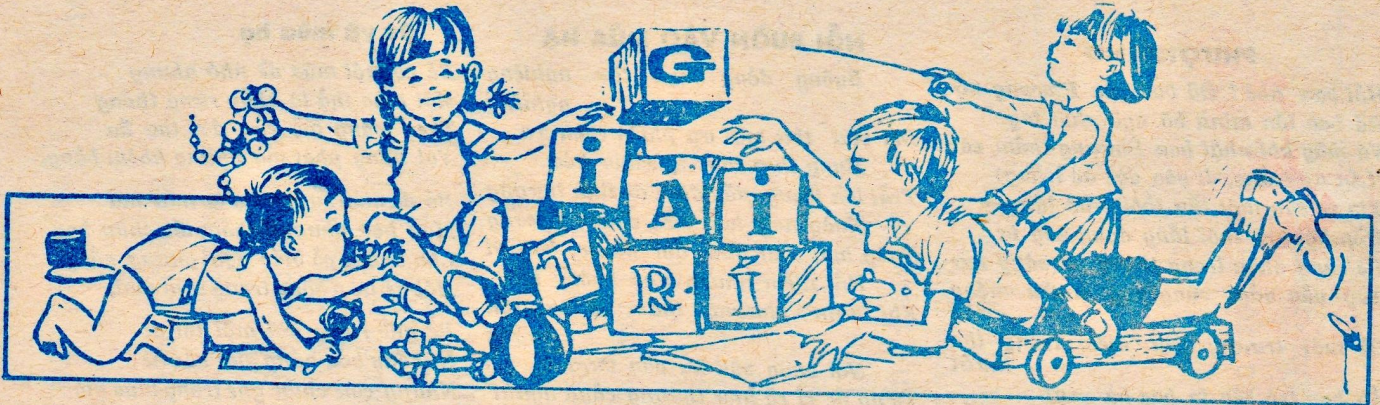
Cảnh vắng lặng nhìn qua khung cửa
 Em mơ dần đến thuở thu xưa
 Bao kỷ niệm chợt dâng lên mắt
 Theo cơn gió phủ một màn mưa

Thôi hết nhé những buổi lang thang
 Trong vườn hoa nhỏ rộn bướm vàng
 Chiếc xe từ mã chạy song song
 Vượt nhanh như bước bác thời gian

Vùng tuổi hồng về đây ấp ủ
 Chờ đợi hoài những bước sang thu
 Để em trở lại nơi trường vắng
 Hết nhớ nhưng từng khuôn mặt cũ.

Giờ về đây một tuổi học hành
 Nơi trường Lê đây lá trúc xanh
 Và nắng đợi chầu hoa tím tím
 Cho một vầng cây tuổi yên lành.

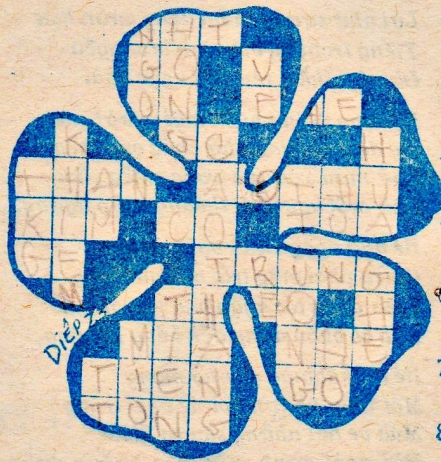
TRẦN ANH TUYẾT

Ô CHỮ HOA PHƯỢNG

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K

NGANG:

- A — Tác giả quyền Hoa tiên Truyện (v.t)
B — Cá thờ bằng gỗ... — Năm la mã
C — Không yên lặng — Ngần ngại — Mùa hoa phượng
D — K — Viết tắt chữ Gò Công — Đầu heo
E — Tuổi con khỉ — Hai chữ đầu của câu thơ Thu Điều của Nguyễn Khuyến
F — Cái đề may vá — Giữa đầu và mình — Một khúc của xe lửa
G — GE — Miền cát trắng
H — Chữ thứ 13 — Tiểu học (v.t). Chỗ thất lại — Chữ thứ 8
I — Cây đề làm đường — Trái vỏi nặng
J — Người sáng lập ra Tam Dân Chủ Nghĩa (lấy tên sau) —

Thánh tổ làng cười (lấy tên sau)

K — Chim có tổ, người có...

ĐỌC:

- 1 — Tên thật của Khải Hưng (v.t)
2 — Tác giả cuốn Bạch Vân Thi Tập (lấy tên sau)
3 — Không lạnh, không nóng — 2 tê
4 — Trước nhà Đình — Sau M — M IO
5 — Hoa có gai — C — Phương tiện lưu hành để mua bán
6 — Mất cảm giác — Tên một trường Kỹ Thuật ở Saigon
7 — Vật ca hát vào mùa hè — Dù — Phần dưới đất của cây
8 — H — Tê bình phương — Cho nước vào miệng
9 — Bán không đắt — Hắt hơi từ phôi ra miệng — N — Khuấy bột thành...
10 — HUA — Lớn hơn xương.

VÕ NGỌC DIỆP
(Sàdec)

(Kỳ sau trả lời)

CÓ CHỮ

Ông họ, bị đưa ra tòa để xử vì tội ăn trộm. Tòa hỏi:

— Ông có vợ chưa?

Ông ta đáp:

— Có rồi.

— Vợ ông là ai?

— Là đàn bà.

Tòa gắt:

— Thì lẽ dĩ nhiên là đàn bà, chứ

ông có thấy ai lấy đàn ông chưa?

Ông ta thần nhiên đáp:

— Có chứ, em gái tôi.

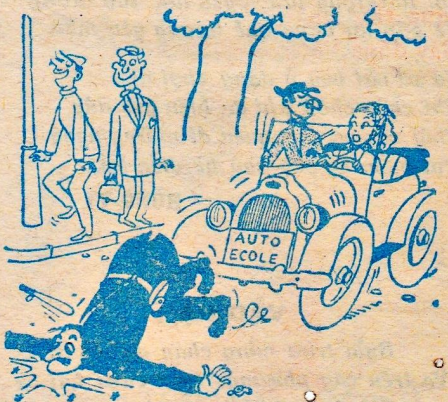
DIỆU THẢO

ĐỐ VUI KỲ 90

1) Một con một sách đục ăn từ trang 1 của cuốn 1 tới trang chót của cuốn 2 của một bộ sách gồm 2 cuốn. Hai cuốn sách này được đặt đứng trong một ngăn sách theo lối thông thường, gáy sách quay ra phía ngoài.

Nếu bề dày của tất cả các trang mỗi cuốn là 3 cm và của hai bìa là 1/4 cm, con một sách đã đục xuyên qua bao nhiêu cm?

2) Nếu 6 mẫu thuốc lá thừa có thể cuốn thành một điều thuốc mới, 36 mẫu thuốc lá thừa có thể cuốn được bao nhiêu điều thuốc?

ĐẠY LẠI XE HƠI

— Thằng tay xe của ông không ăn.

— Ăn sao được! Cô kéo cái cán ô cửa tôi chớ đâu có kéo thằng tay.

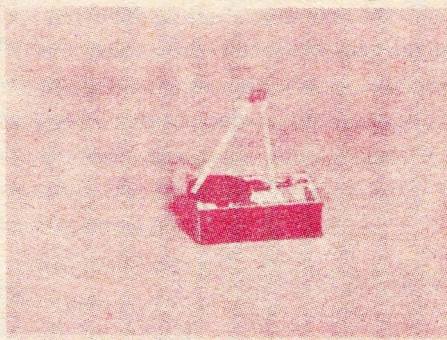
Chơi với diêm quẹt

Trò chơi :

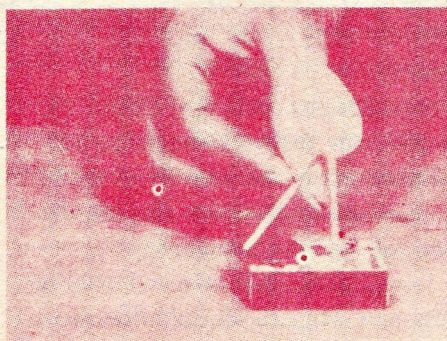
Bạn dựng một que diêm lên vò bao quẹt, rồi chống cho nó đứng thẳng bằng 1 que diêm thứ hai (que thứ hai này để nghiêng và ở trên một đồng tiền). Xem hình 1. Bạn đổ mọi người làm thế nào lấy được đồng tiền ra mà que diêm không đổ.

Cách làm :

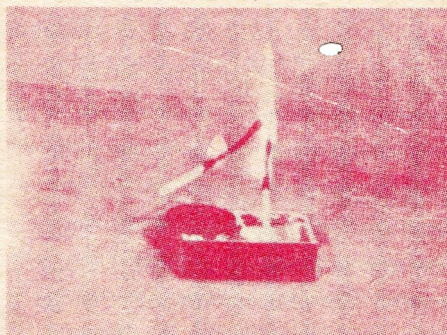
Khi mọi người đã chào thua, bạn châm một que diêm đang cháy vào chỗ đầu chụm nhau của hai que diêm đang đứng cân bằng (hình 2). Lửa cháy làm que diêm thứ hai teo lại và co lên, trong khi nó vẫn dính vớ que thứ nhất (hình 3). Bạn có thể lấy đồng tiền ra dễ dàng.

(1)

(2)

(3)

Hình và Tài liệu của Ảo thuật gia Kassagi

— Ồi chà. Từ khi tôi sơn quả tạ thành quả bóng, có nhiều lúc thấy thú vị ghê.

MẮT TỐT

Cô Liên lái xe quá tốc lực bị đưa về bót. Trước mặt ông cò, cô nhận là mình có cho xe chạy quá nhanh, nhưng cô lại nói rằng mắt cô còn rất tốt và tay lái rất vững nên không chịu nộp phạt.

Ông cò cười bảo :

— Nếu mắt cô tốt thật, cô hãy đọc thử hàng chữ trên tường,

Cô Liên nhanh nhẹn đọc ngay :

— « Tôi bằng lòng nộp phạt cho cảnh sát công lộ ».

— Tốt lắm, cô hãy thực hiện điều cô vừa nói.

DIỆU THẢO

CHO MƯỢN ĐI

Hai người khách ngồi uống nước trong một tiệm giải khát. Một người bỗng gọi giắt anh bồi bàn lại chỉ cái ly nước cạn quá nửa bảo :

— Anh dọn sao mà có con ruồi trong ly tôi?

— Dạ xin lỗi ông, tôi sẽ đem ly khác, ly này không tính tiền...

Ông khách ngồi bên bèn khều tay ông ấy nói nhỏ :

— Cho tôi mượn con ruồi đi!

PHẠM VĂN DŨNG

BÊ BỤNG

Nhà hôm nay có giỗ, bé Hai ăn nhiều quá, mẹ bé muốn ngăn liền nói :

— Nay con, đừng ăn nhiều quá, kẻo bê bụng đấy,

— Mẹ cứ cho con ăn thêm một miếng nữa rồi mẹ tránh đi chỗ khác nếu mẹ sợ!

ẢO ẢNH

MAY QUÁ

— Thưa ông Giám Đốc, ông có thể cho tôi nghỉ một ngày để tôi lau nhà, rửa chén, giặt tả lót cho con và « đi chợ một lần để chen chúc cho biết » được không?

— Dâu có được! Anh còn công việc ở sở mà!

— Hi... hi... may quá! Tôi cũng chỉ mong ông trả lời có thể để tôi về trả lời cho vợ tôi hay.

LÀM SAO KHỎI CHẾT ĐUỐI

Con số nạn nhân chết vì «nước» càng ngày càng lên cao. Kề cả những tay bơi lội cử khôi nhất cũng có thể bị chết như thường nếu không biết nghệ thuật «nổi». Kinh nghiệm quý báu của Adolphe Kiefe (An-đôn-Ki-ép) cựu vô địch thế giới về bơi lội và của Jam Carnahan (Dêm các-na-han) giám đốc an ninh tàu bè thuộc hội Hồng thập tự Mỹ sẽ giúp chúng ta thoát khỏi tay thủy thần dễ dàng trong các trường hợp tai nạn xảy tới như: Bơi quá xa, mất sức ở giữa biển, đắm tàu, té cồng vì bị nước lạnh.v.v...

Vào một buổi sáng nào đó bạn đang chơi thuyền chẳng may thuyền bị lủng, nước ồ ạt tràn vào không sao trám nổi. Nguy hiểm đến nơi! Hãy bình tĩnh, cứ ngồi lại trong xuồng. Sức đẩy của nước trong lòng xuồng làm bạn «nổi» tự nhiên. Nguyên tắc này rất chính xác với các loại ca nô, xuồng, tam bản.v.v... bằng gỗ, nhựa, cao su, hay vỏ bằng kim loại có bọc cao su sộp. Nếu vì mở máy quá tốc độ, hay quẹo gấp, o-bo của bạn bị lật úp giữa biển, cũng cứ bình tĩnh. Bám ngay vào thành ca nô hay o-bo, cầm tay nhau choàng qua vỏ o-bo, đề chờ cấp cứu.

Ở bất cứ một trường hợp nào khi tai nạn đến, đức điềm tĩnh rất cần thiết và nên nhớ rằng: Nếu bạn có thân hình trung bình, không quá nặng ký, thì khỏi cần một sự trợ giúp nào, bạn cũng có thể «nổi» một cách dễ dàng trên mặt nước với một vài cử động nhẹ và nhịp thở đều đặn là thoát hiểm rồi!

Sau đây là mấy nguyên tắc hộ mạng có thể đưa ra áp dụng nếu chẳng may bạn rơi vào trường hợp thập tử nhất sinh, chơi vui giữa dòng:

1— Hít cho phổi đầy không khí để giữ cho thân bớt nặng để nổi, chân tay trong thế cân bằng chuẩn bị làm những động tác nhẹ để đẩy thân thể lên trên mặt nước.

2— Ngang mặt lên, cổ thò ra bằng mũi đều đặn nhưng điều quan trọng là vai phải ngâm trong nước nếu cổ trồi lên sẽ chìm xuống mau lẹ.

3— Dùng 2 cánh tay để giữ thân thể trong thế đứng thẳng trong nước ngược hẳn đầu lên lấy hơi bằng miệng.

4— Khi phổi đã đầy không khí để cho toàn thể từ từ chìm lơ lửng chân tay cố giữ thẳng bằng đồng thời nín thở chừng 4,5 giây. Động tác này làm cho ta bớt mệt và tự nhiên người lại nổi lên dễ dàng.

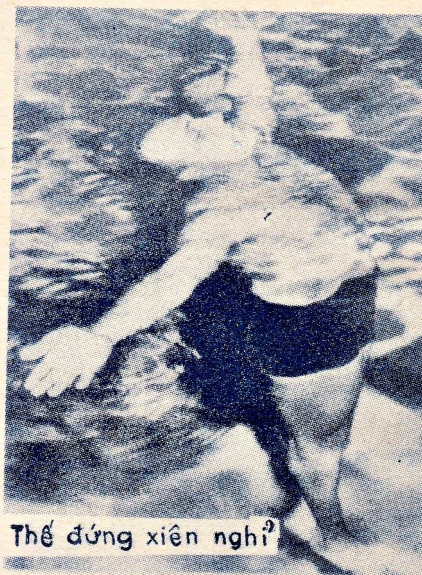
Trường hợp bất trắc, bạn bị thủy nạn trong lúc còn vương vít

quần áo nguy hiểm vô cùng! Nhưng vẫn có thể thoát hiểm được. Bình tĩnh, cổ nhô lên lấy hơi thật nhiều rồi mặc cho nó chìm, hãy nín hơi cõ lần từng món. Lần lượt giầy trước, rồi đến quần áo.v.v... Mỗi lần lấy hơi bỏ vớt một món.

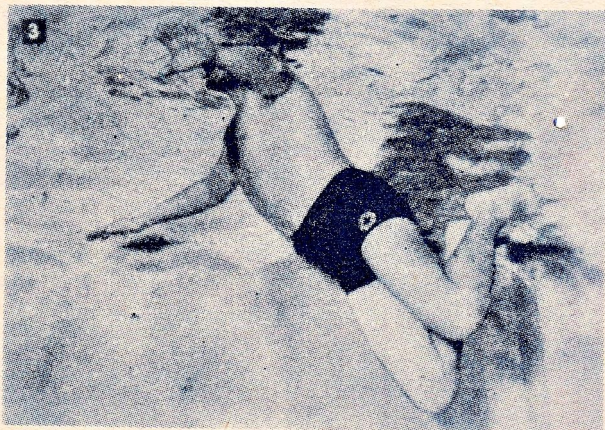
Tất cả các động tác trên đây rất cần thiết, nó có thể cứu chúng ta khỏi tay tử thần, Tuy nhiên, chúng ta muốn thoát nạn, cần phải tập cho thành thạo và bền bỉ mới mong có kết quả.

HUY YÊN

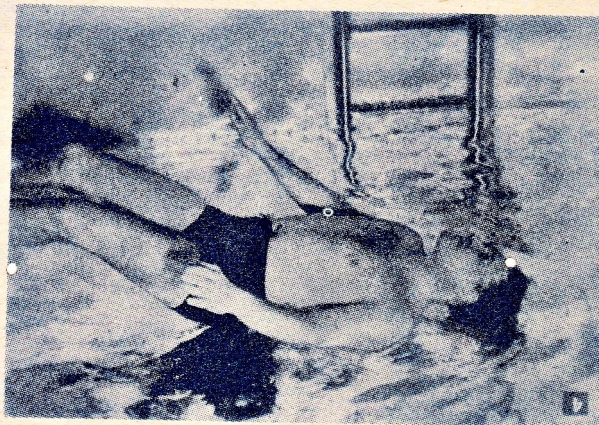
(Tài liệu của Mekanique Populaire)

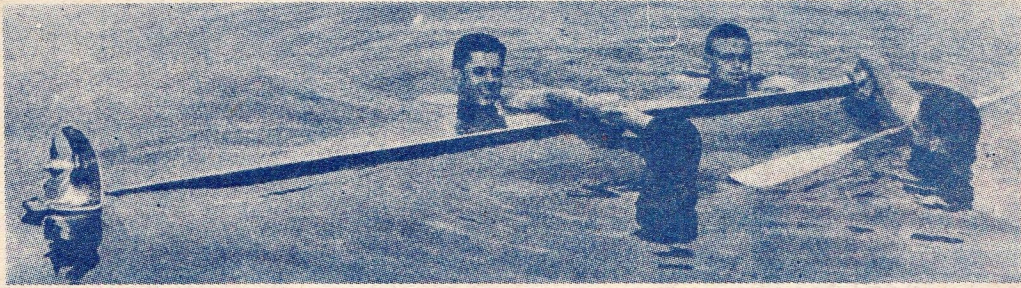
Thế đứng xiên nghi?

Lấy hơi

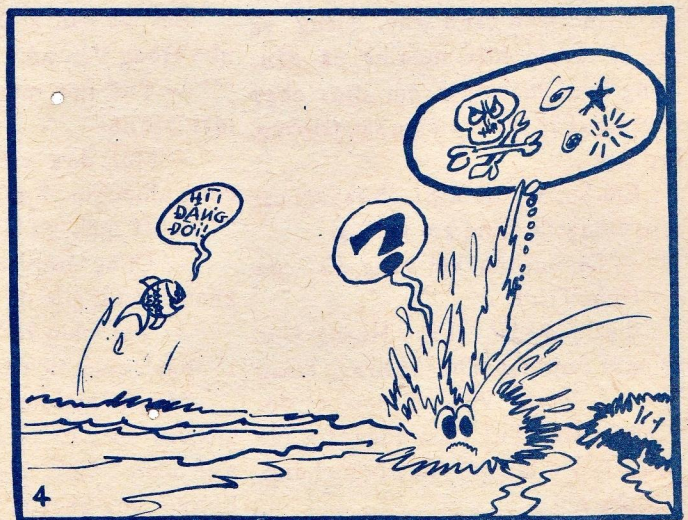
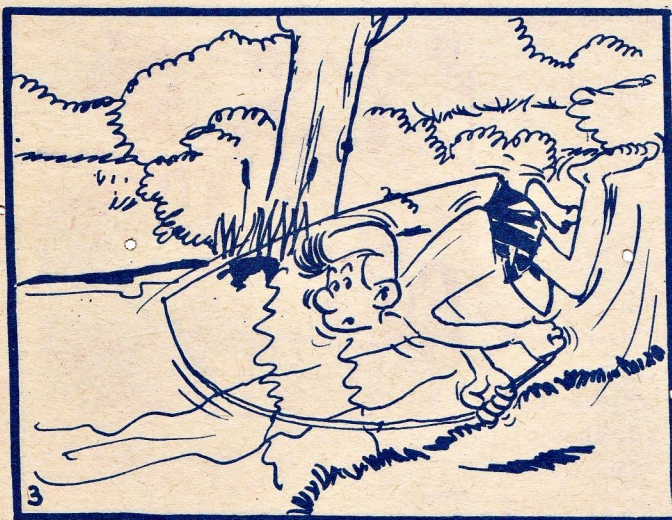
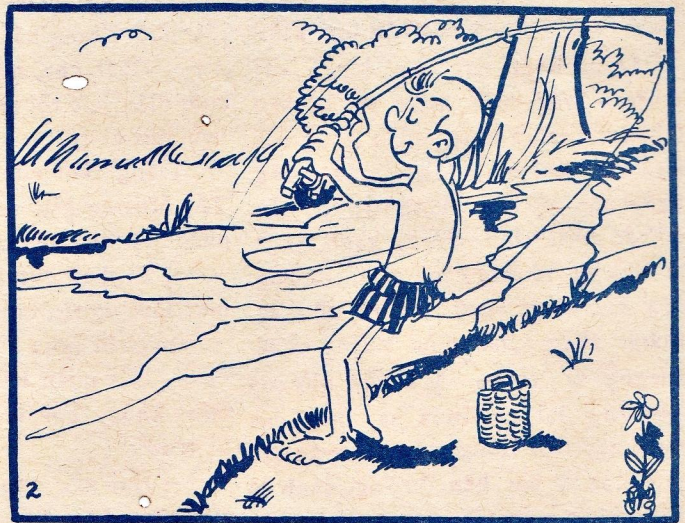
Thế thăng bằng

Bám lấy vỏ xương nếu bị lật

Ngồi tại xương, nếu xương thủng

mùa phượng thắm

NGUYỄN GIA KIEM

Sáng hôm nay em bước tới trường với một niềm lo âu lớn (chẳng qua là chưa soạn xong bài kim văn ấy mà). Mới mùa xuân ngày nào có pháo hồng rực rỡ, câu đối đỏ với bánh chưng xanh, thật là thú vị, những cánh mai, những đoá cúc vàng tươi rực rỡ như tô thắm thêm cho mùa xuân chút hương vị thơm. Mà bây giờ đã nhường lại cho mùa hạ, mùa của tuổi học trò. Hàng cây phượng cao vút mọc ở hai bên đường, cành lá xanh mơn mớn tỏa xum xuê che rợp cả lối đi, với những hoa phượng nở đỏ thắm trên cành cây. Tiếng ve kêu rí rả báo hiệu mùa hè đã đến. Nắng ban mai thật êm dịu, chạy xuyên qua kẽ lá rơi xuống sân trường, lớp học...

Em bước vào lớp, chưa vội cất cặp. Bỗng có tiếng gọi giật lại

— Đi mô mà vội vàng dữ rứa hử Hoài Trinh

Em quay lại, thấy Hoàng Cúc và mấy nhỏ bạn Thu Hương, Đoàn Trang, Hồng Vân tụ họp ở đó. (Chúng em chơi thân nhau từ lúc nhỏ ở lớp 6 lận cơ) thấy bọn chúng, em liền nói:

— Làm chi mà tụ họp đông đủ bá quan văn võ dữ rứa. Chi cũng có chuyện quan trọng rồi đây?

— Dĩ nhiên là có chuyện quan trọng đi rồi. Răng đi lâu dữ rứa, làm người ta đợi muốn chết.

Em «xi» một tiếng, xong đi vào cất cặp.

Em hỏi mấy nhỏ:

— Soạn xong bài kim văn chưa bọn bây? Run quá, Ưng nghi hề cho rồi, học thấy mà mệt.

Nhỏ Thu Hương đồng ý với em

— Ừ, Hương cũng thế.

Hoàng Cúc nói với giọng Huế thật dễ thương chỉ là:

— Lo chi! Mai liên hoan rồi. Mà trước sau chi Trinh cũng được lãnh phần thưởng rồi mà

— Thôi đi, (Em nguyệt nhỏ) «xi» Nghe nói ngày mai là liên hoan rồi, nhỏ Trang hét lớn:

— Chết cha, ngày mai là ngày cuối niên học rồi mà mình chưa viết lưu bút gì cả.

Tiếng thốt của Trang làm nhỏ Thu Hương giật mình, tí nữa là té nhào (vì nhỏ yếu lắm cơ) nhỏ gát:

— Xí, bày đặt lưu bút với lưu biếu làm người ta giật cả mình em cười nói:

— Ừ, quên hé. Răng khi mọi bữa không nói đề người ta chuẩn bị trước.

— Hai giờ sau nghỉ, tụi mình viết cũng được không lo gì?

— Sợ viết không kịp thôi

Em và Đoàn Trang nói xong, nhỏ Hồng Vân hỏi:

— Thế bọn mình, mỗi đứa viết mấy bài nhỉ

— Mỗi đứa viết 3 bài đi, rứa cũng nhiều rồi. Em nói.

— Ít quá, 5 bài đi.

— Cũng được nhưng Trinh sợ không có thì giờ để chép.

— Thì chịu khó đi mà, cố gắng là thành công liền hà.

Bỗng tiếng chuông reo báo hiệu giờ vào học, cả bọn ủa ra khỏi lớp, sắp hàng dưới hiên. Sân trường bây giờ như khoảng không gian rộng

cho các chú chim non tung cánh bay lượn, khi bầy chim đã vào «hàng ngũ» sắp hàng trước cửa lớp và đi vào học, sân trường trở lại im lìm như trước. Chúng em bước vào lớp học và đứng nghiêm để chờ Thầy vào. Niềm vui đã tan biến khi em nhớ lại bài kim văn chưa soạn, không biết hồi thầy có gọi lên dò bài không? Run quá. Em quay sang nói khẽ với nhỏ Hoàng Cúc.

— Trinh sợ thầy kêu lên dò bài quá.

— Sợ chi, thầy không kêu lên mô, Cúc cũng chưa soạn nì.

Em nghe nói cũng yên tâm, song nhìn lên trên bàn. Eo ơi, chết em rồi, thầy nhìn đăm đăm vào em, em run quá đi thôi, nhưng đôi mắt thầy nhìn thật triu mến, em không dám nhìn thẳng vào thầy, giả vờ cúi xuống bàn lấy vở ra học, để tránh khỏi cặp mắt của thầy. Em ghé mắt nhìn lên. Hên quá, thầy gấp sổ dò bài lại rồi. Bây giờ em mới hoàn hồn trở lại. Thầy nói như khuyên chúng em, cả lớp ngồi im phăng phắc, lắng tai nghe những lời khuyên của thầy: «Đề chuẩn bị cho niên khóa sắp tới. Thầy khuyên các trò sau 3 tháng nghỉ hè, trước khi qua niên khóa mới. Các trò sẽ chăm chỉ học tập hơn, thầy mong các trò tiến mãi trên con đường học vấn. Đề cho tương lai mình mai sau sẽ được tươi sáng tốt đẹp...» Thầy nói thật nhiều. Sau

— Hai cháu trông giống bố quá!

một giờ giảng dạy, thầy cho chúng em về vì thầy mắc bận họp giáo sư ở dưới văn phòng. Em mừng dễ sợ, tôi nói nhỏ Hoàng Cúc:

— Khi hồi Trinh run ghê đi Cúc sợ, cứ sợ thầy kêu lên thì e chắc chết quá.

— Mà chừ hết sợ chưa, chắc còn «run» hi.

— Sức mấy, hết rồi. Hi, hi.....

Cả hai cùng mỉm cười. Thu Hương, Đoàn Trang, Hồng Vân tới. Vân hỏi: — gì mà mỉm cười có vẻ vui vậy, chúng mình giờ đi mua giấy về nhà làm nhĩ.

— Ừ. Đi, mau lên.

Cả bọn 5 đứa, quàng tay nhau đi dưới con đường đầy phượng thắm. Tiếng ve kêu rả rích nghe thật vui tai, vài cánh phượng rơi rụng xuống đất. Em cúi xuống, nhặt lên và đổ chúng:

— Trinh đổ mấy nhỏ hi, hoa phượng ni ăn được không?

Mấy nhỏ ngạc nhiên, chắc mấy nhỏ không biết. Nhưng Hoàng Cúc thì biết, nhỏ định nói «Được» thì bị em bịt miệng lại. Bọn Vân Trang, Hương xúm lại hỏi:

— Ăn được không trả Trinh?

— Mà ngon không? nói cho tụi Trang biết với.

Em đáp:

— Ngọt ngọt, ăn hay hay. Hồi nhỏ Trinh hay ngắt những bông phượng ăn (cho vui vui thôi) còn nhụy của nó Trinh lấy chơi đá gà với nhỏ Cúc, vui lắm.

— Thú nhĩ, thế mà Trang chẳng biết gì cả. Vui lắm hả Cúc?

— Ừ, mà lâu lắm rồi, hồi còn ở Tiểu học tề. Cứ đến mùa phượng thắm như ri là Cúc với Trinh đi học hái ăn hoài, nhỏ Trinh rằng nhớ lâu dữ, chớ Cúc, Cúc chẳng nhớ chi cả, nhắc lại mới nhớ.

Nghe xong, Hương, Trang, Vân lấy ăn thử, chúng nói:

— Ngon ngon ghê đi ấy,

Cả bọn cất tiếng cười, thật hồn nhiên và vô tư. Trên cành cây tiếng chim kêu ríu rít nghe vui vui. Với không khí mát mẻ nhỏ Hoàng Cúc

MỘT CON BƯỚM

Chập chờn bướm

Lắc lư hoa

Gió bay lượn

Máy hiền hòa

Một sợi nắng

Ngủ trên vai

Đường như nặng

Rớt lặn dài

Một sợi tóc

Lả lơi bay

Ngàn cánh hạc

Lẳng trong mây

Một con bướm

Như ngủ say

Cành hoa đại

Gió hôn đầy

Một lời nói

Văng bèn tại

Lời chim hót?

Không! bướm bay

HÙNG VỸ

cất tiếng ngâm thật thơ mộng.

Mùa hè đã tới thật là mau

Phượng thắm, lá xanh đủ mọi màu

Ve ca khúc nhạc chào hạ tới

Mình buồn khi phải chia tay nhau

— «Bốp, bốp, bốp» thì sĩ dữ ta

— Cúc ngâm hay thật, Trinh nghe mà cảm thấy buồn buồn.

— Đã là thi sĩ thì không hay sao được. Hương nói.

Cả bọn phút chốc đã đến nhà sách, mua giấy xong chúng em chia tay nhau ra về.

— Hẹn ngày mai nhé

— Nhớ liên hoan đem theo nghe.

Sáng hôm nay, Em tới trường thật sớm. Em tưởng mình tới sớm nhất, không ngờ vừa bước vào cổng trường, em thấy những tà áo trắng tung bay trong nắng mai. Nhìn quanh quanh chẳng có nhỏ mô, em bước vào lớp. Tiếng nhỏ Thu Hương kêu làm em quay phắt lại thì thấy mấy nhỏ đang ngồi dưới gốc cây. Vì chẳng đề ý nên khi hồi em không thấy thì phải chạy mà tới, em nói:

— Bất người ta tìm muốn chết

Em ngồi xà xuống dưới gốc cây, chia bài thơ mình cho mấy nhỏ, và mấy nhỏ trao lại. Tình bạn bè lúc này thật là ấm cúng không có giờ nào quan trọng bằng lúc này, tình bạn bè thiêng liêng và cao quý, chúng em không muốn chia tay nhau trong thời gian này. Trên cành tiếng ve kêu như nức nở, buồn thương. Em nhặt lấy những hoa phượng thắm ép vào trong tập lưu bút và trao vài bông khác cho mấy nhỏ. Em nói:

— Nhớ đừng quên Trinh nhé, bạn.

Buổi liên hoan cuối cùng của niên khóa cũ được diễn ra. Chúng em ngồi họp lại nhau đề tâm sự những nỗi buồn, vui trong những ngày học tập. Những lỗi lầm lúc trước bây giờ tỏ ra dễ tha thứ cho nhau. Tiếng ca Hoàng Cúc nghe thật buồn bã: «Còn buổi họp cuối tuần này thôi, mai chúng ta giã biệt người ơi, tâm sự đi những gì chưa nói, câu ca này và tiếng thơ ngâm mình mang một nỗi buồn xa xăm,...» Ôi! Tiếng ca sao có vẻ đau thương, u buồn quá vậy. Buổi liên hoan chấm dứt, giờ phút này, không ai muốn chia tay nhau. Em thấy như mất một cái gì và mắt em đã mờ dần đi. Em đã khóc. Mấy nhỏ Hoàng Cúc, Thu Hương, Hồng Vân, Đoàn Trang chạy đến bên em. Chúng an ủi em em và nói đề tiễn đưa nhau:

— Hẹn gặp lại ngày niên học mới.

— Nhớ nhé!

— Trinh đừng buồn nữa. Cúc sẽ nhớ mãi những bóng Trinh, Vân Trang, Hương. Về Huế Cúc sẽ viết thư và đợi thư hồi âm.

Chúng em chia tay nhau, mỗi người đi mỗi ngả, nhỏ Hương về quê, nhỏ Cúc về Huế, nhỏ Trang, Vân trở về miền duyên hải rong chơi, chỉ còn mình em ở lại, trong xứ Nội Hà nhỏ bé. Em giờ tập lưu bút ra xem, thế mà thấm thoát đã gần 1 tháng em nhớ mấy nhỏ ghê chi lạ. Nhỏ Hồng Vân đã tâm sự với em thật buồn:

Mình chẳng có cái chi
Đề đưa tiễn bạn đi
Viết vài dòng lưu bút
Tặng bạn liền lúc nì

Cha, nhỏ Hồng Vân bày đặt giả
giọng Huế nữa chứ, em mỉm cười
một mình và dở qua trang khác nhỏ
Đoan Trang tả quang cảnh mùa hè
ở trường:

Mùa hè đã đến đây
Hoa phượng thắm roi đây
Trên sân trường lớp học
Ve sầu kêu hay hay

và sau bài thơ, nhỏ Thu Hương
đã tả về mình. Nhỏ rằng «hề» quá
rứa không biết:

Thân Hương vừa yếu lại vừa rôm,
Nhí nha, nhí nhảnh tựa chim non.
Ở trường, số một là ta đó,
Tung hoành phá phách thật kinh
hồn.

Cuối bài nhỏ còn chơi sang viết
địa chỉ mình bằng hai câu thơ:

Nếu bạn muốn tìm Hương
thì xin theo địa chỉ dưới đây nhé
có «nường»

Nguyễn thị Thu Hương

Đà Nẵng 159 Đinh Tiên Hoàng.

Nhỏ Hồng Vân lại dùng lối thơ
lục bát để diễn tả:

Mùa hè đã đến đây rồi
Tiếng ve rả rích buồn ơi là buồn
Trên cánh chim hót yêu thương
Bạn bè xa cách đôi đường chia
tay.

HỒNG VÂN

Giờ đến trang cuối, Nhỏ Hoàng
Cúc đã tâm sự với em thật buồn:

Ve sầu kêu trên cây
hoa phượng thắm nở đây
như đón chào nắng mới
như tiễn đưa chim bay

Những ngày học ở trường
nhưng nhớ với buồn thương
tuổi học trò êm ấm
giờ đây cách đôi đường

Thế là chia tay nhau
thật buồn bã sầu đau
mỗi người đi mỗi ngã
còn lại ngôi trường sâu

Hẹn gặp nhé bạn ơi
ngày khai giảng đẹp trời
ta cùng nhau nổi lại
Tình bè bạn thêm tươi

HOÀNG CÚC

Em gấp cuốn tập lưu bút lại,
và cất vào tủ để giữ mãi những kỷ
niệm ấy, không bao giờ quên./.

NGUYỄN GIA KIÊM

MỤC TÍM

Dòng mực tím em tô đều nét chữ

Ngàn dấu yêu thương từ thuở ấu thơ

Trang vở mới thơm mùi hương
trinh nữ

Ký ức ngày xưa chưa xóa phai mờ.

Dòng mực tím đậm đà trang lụa
mỏng

Ươm nụ hồng mơ mái tóc mây xinh

Đôi mắt nhỏ huyền mơ như gợn
sóng

Mái trường xưa ôi thấm thiết những
tình

Dòng mực tím mang về cơn nắng
nhỏ

Mây bay bay trong tà áo ngây thơ
Gió thu xưa còn vang mùi phượng
đỏ

Ngày xanh ơi! êm đẹp những trang
thơ

Dòng mực tím dịu hiền như nắng
đỏ

Bàn tay hồng em tập viết thành câu
Dáng u hoài trôi qua con phố nhỏ
Ngàn trăng sao rung ánh sáng thêm
sầu

Dòng mực tím rạt rào hoa phượng
đỏ

Từ độ em mang tà áo già từ
Mái trường xưa còn xanh màu sắc
cỏ

Ngày xanh mang cho nhiều nỗi tru tư

Dòng mực tím gọi muôn ngàn lưu
luyến

Tình yêu thương cha mẹ, mái tranh
nghèo

Đây thầy cô và bạn bè yêu mến

Kỷ niệm nào còn mãi mãi mang theo

NGUYỄN TRƯỜNG ANH

VI TRÙNG

Nhân viên phát lương của công ty
nọ đang trao tiền cho người thư ký
trẻ. Chỉ mấy vết bẩn trên tờ giấy bạc
phát ngân viên nói:

— Mong rằng cậu không sợ vi
trùng.

— Anh đừng lo, một con vi trùng
nhỏ cũng không thể sống nổi với số
lương của tôi.

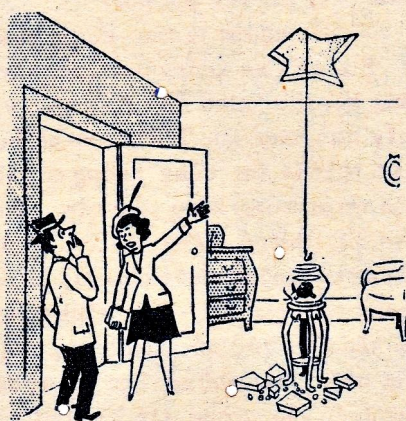
CÁI LỖ

A: Tôi nằm mơ thấy bị một người
bắn tôi và tôi thức giấc la lên. Ở trong
giường tôi thấy đầu tôi có một lỗ thật
to!

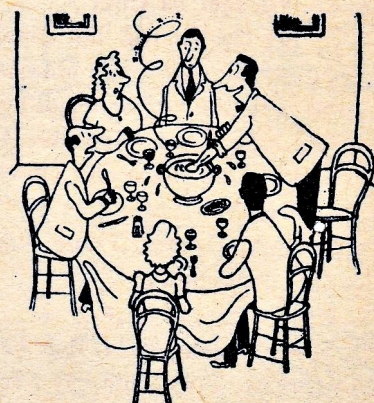
B: Thật sự, đã xảy ra như thế
sao?

A: Nó biến mất ngay sau khi tôi
ngậm miệng lại.

AO ANH

— Đây là bọn trẻ ở lâu trên
chơi trò câu cá.

— A! Cái muỗng đây rồi!

những mùa hạ đi qua...

Họ 6A 4:

Sướng quá. Được nghỉ hè rồi sau ba tháng hè miệt mài bên sách vở với những môn học mới lạ. Bạn bè nhìn nhau cười vui. Nghỉ hè mày có đi đâu không? Ba tao cho lên Đà Lạt. Còn gia đình tao về quê ngoại chơi. Mày thích không? Thích! Đờ phải học bài. Nhưng... tụi mình hết còn gặp nhau để vui đùa nữa nhì? Ừ! Cũng buồn. Đấy đại khái tình cảm của bạn bè mình như vậy. Riêng mình đứng tựa cửa lớp nhìn ra sân trường, mai một nghỉ hè chắc nó sẽ xanh um cỏ, và những cây táo sẽ ra trái, giá mình còn học thì hái đã. Mình sẽ xa bạn bè về sống những chuỗi ngày bình thản và an nhàn. Cầu Trời cho ngày tháng qua mau, tựu trường học Đề Lục cho có vẻ lớn một tí chứ ngồi Đề Thất bé nhất trường chán quá.

Họ 7A 4:

Những quyển lưu bút bắt đầu trao nhau. Nét chữ học trò với bao tình cảm vụng về phơi bày trên mặt giấy. Cuối năm có mấy đứa ở lại lớp. Buồn ghê, từ nay và mãi mãi sẽ vắng tiếng cười của Vân, Ngọc. Buổi học cuối cùng nắm tay bạn bè đi dọc theo hành lang chơi nhặt cánh phượng đỏ mà lòng mình thấy nao nao. Rồi sẽ hết những buổi chiều tan trường về trên lối đi lộng gió. Năm sau học buổi sáng rồi còn gì. Nắng chiều tắt dần ngoài hiên. Mình muốn bật khóc khi cầm chổi quét dọn lớp sau buổi tất niên. Còn mấy đứa ra về cuối cùng bỏ hai quả dưa còn lại, ruột dưa trắng nhợt, nhìn nhau rưng rưng buồn, mắt môi như thấm nhũ dù thế nào mình cũng đừng quên nhau nhé.

Họ 8A 5

Xúm quanh ông thầy Toán trẻ phê Thành Tích Biểu năn nỉ xin thầy nương tay vì năm nay lớp mình phá phách kinh khủng. Hết buồn

vu vơ như những mùa hè trước. Năm nay lớn rồi nên bọn mình thực tế. Bàn tán với nhau đủ thứ: Nào rủ nhau đi Cấp nghỉ hè, Mai lú lo rủ mọi người đi học Toán. Mình viết lưu bút cho bạn bè toàn chúc hè vui vẻ, năm sau học giỏi hơn vì sắp là người lớn. Trời tháng bảy mưa chia ly sứt sùi. Mình chợt nhớ lại những kỷ niệm vui buồn của năm qua. Năm học bộc lộ đầy đủ nhất những nét đáng yêu, đáng ghét và đáng nhớ của bạn bè chợt nổi tiếu buổi học cuối cùng vì trời mưa không đến được trường, đề nghe lại lời giảng êm đềm của cô Dung. Cô giáo sư Việt văn tận tụy với học trò. Tự nhủ tại sao những hôm học cuối cùng mình chẳng thấy buồn đề giờ xót xa thịn trong dạ. Sao mà nhớ thể từng khuôn mặt bạn bè dấu yêu.

Họ 9A 5

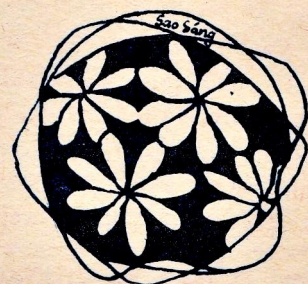
Lòng bàng khuâng nửa buồn, nửa lo lắng. Thế là hết bậc đệ nhất cấp rồi đấy. Nhận thức vào đời bằng những chữ A, B, C. Ba chữ thừa nào bập bẹ ở lớp mẫu giáo bước vào cuộc đời học sinh mà bây giờ là biểu hiệu chia xá. Nghe bạn bè bảo nhau: Theo tao đi, đừng chọn Ban B, khó lắm. Tao tính theo ban C, nhưng mà phải đòi trường nên tao

không thêm. Sát cánh bên nhau từ thuở năm đầu không lẽ bây giờ xa nhau. Giờ cuối cùng nộp đơn chọn ban, cả lớp đều ban A. Trừ Vũ Mai ban B. Thích nhé. Nhưng không biết vẫn được học chung với nhau không? Chắc được, lớp mình gần bó thế này mà ai nỡ chia Uyên rẽ Thúy. Hạ này mình không lưu luyến bạn bè vì hò hẹn nhau đi học thêm TLH nên còn gần nhau mãi. Nhưng mình lại phải buồn vì không còn được học với những thầy cô mà mình mến nhất. Năm học này mình cố gắng và chăm chỉ nhất nhưng chẳng biết những niên học sau còn giữ được mãi thế không?

Họ 10A 5

Chóng thật. Vậy mà đã 4 mùa phượng rơi rồi. Những đợt hoa vàng rực rỡ hai bên đường vào thư viện đã rụng hết và năm học cũng sắp tàn. Nếu còn thi Tú r thì năm sau mình cũng sửa soạn đề ném mũ thi cử rồi. Chẳng mấy lúc mà đã leo lên được những bậc cao nhất của đời Trung học. Tuổi nhỏ đang bỏ xa mình, cầm lưu bút trên tay mà nghẹn ngào, rạt rào tình cảm trong tim mà chẳng nói được nên lời. Bạn bè cũng dần xa khỏi tầm tay. Trần đã sang ngang. Những người khác kể 10A 1, đứa 10A 3. Tình bạn cũng nhạt nhòa nhưng kỷ niệm ngày xưa mãi còn in đậm trong tim mình. Bước qua một năm học đầy buồn vui lẫn lộn với bao mối ưu phiền. Một năm học đáng ghi nhớ nhất của mình. QGNT ơi! Ta đợi mi tháng 9. Ngôi trường dấu yêu và bạn bè thân mến.

Nguyễn Thị Kim Xuân
(Thân tặng bạn bè yêu mến).

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

VƯỜN HỒNG

đề yêu đời

Có lẽ các em của chị đã, ít nhất là một lần, đi coi hát. Nếu em nào là khán giả gương mẫu, chị hết lời ngợi khen, và cũng mời đọc qua cho vui, nếu em nào « chưa gương mẫu mấy » thì chị mời cùng đọc với chị, đề chị em chúng mình sẽ cần thận hơn nữa, ở những nơi công cộng, đề mọi người nhìn vào chúng ta bằng ánh mắt thiện cảm, cũng như chúng ta vẫn thân phục lòng hy sinh dũng cảm, yêu nước, tôn trọng kỷ luật, ngay thẳng và sạch sẽ.v.v... của người... Nhật.Sao ta lại chịu thua, hỡi các em thân yêu của chị! Chúng ta hãy tạo một đời sống mới sạch từ thể xác tới tâm hồn nghe các em!

Nhân dịp nghỉ hè chắc rằng sẽ có nhiều em chăm học được ba má thưởng cho một vé coi chiếu bóng. Vậy thì, các em ơi:

— Lúc mua vé, phải đứng theo thứ tự, không chen lấn. Mình tới sau phải chịu thiệt hơn người tới trước.

— Vào rạp rồi, đưa vé cho người xếp chỗ, người ta sẽ chỉ định ghế của mình. Dù thấy có ghế trống cũng không ngồi bừa xuống, vì chỉ lát nữa, những khán giả có vé ghi những ghế đó tới, người xếp chỗ

lại mất công chen vào tận nơi mời mình ra, đề chỗ cho người có vé đó trong khi nếu là ghế trống, họ chỉ việc đưa vé và chỉ cho những khán giả có ghế đó mà thôi.

— Phải theo sự chỉ dẫn của người xếp chỗ, đề tới ghế của mình. Trong trường hợp đi cả nhóm mà không mua được vé liên tục, không nên ngồi đại vào ghế của người khác, rồi tới chừng họ vào rạp lại bắt họ phải dời qua chỗ khác viện lẽ mình thích ngồi chung một nhóm với nhau.

— Không nên cãi cọ đòi hỏi xếp chỗ những điều vô lý. Bồn phẫn họ là dẫn mình vào chỗ của mình. Họ làm cả ngày đã quá mệt mỏi, không nên phiền hà câu nhau làm rộn lòng người ta thêm làm chi.

— Nếu phải đi qua mặt người khác, chúng ta nói: « xin lỗi ông (bà, anh, chị.v.v...) » và rón đi cho lệ làng.

— Ngồi trong rạp không nói chuyện ồn ào, không kể chuyện phim trước (trong trường hợp phim hay, mình đã coi mấy lần, hoặc mình đã đọc chuyện phim).

— Không gác chân lên lưng ghế trước mặt.

— Không ăn quà vặt vứt rác bừa bãi.

— Không cắn hạt dưa lộp đóp

— Nếu ăn kẹo cao su (chewing gum) phải nhả bã ra một miếng giấy, gói lại, bỏ vào túi, lát đem ra bỏ vào giỏ rác

— Khi tan xuất hát, phải chờ cho màn ảnh hoàn toàn hết hẳn hình, mới đứng lên. Đoạn cuối cùng luôn luôn đạo diễn quay những hình ảnh thật đẹp, có ý nghĩa, cốt đề lưu luyện lòng người coi. Mình đứng lên vô tình choán chỗ, làm người khác không được xem, rất uổng.

Nhân đây, nếu có em nào mà gia đình có rạp chiếu bóng, thì thưa với quý vị xin đừng mở cửa sớm, chỉ lợi được chừng một phút, mà làm mất cái thú vị của khán giả.

Bây giờ chị thí dụ có em nào đi ngoại quốc rồi về kể câu chuyện thế này:

— Một hôm tôi đi coi chiếu bóng. Thoạt tiên, khi mua vé, tôi bị chen lấn toát mồ hôi, mấy người mạnh khỏe họ cứ xấn xô vào, thành ra mãi cả giờ tôi vẫn còn ở ngoài. May thay, gặp một ông bạn võ sĩ, ông mới chen vô mua được, nhưng phải ngồi tuốt gần chót, mặc dầu tôi tới mua rất sớm. Đã thế, khi người soát vé đưa tôi vào chỗ thì ghế đã có người ngồi. Họ sừng sộ muốn cãi

— Nè ông bạn, sao bất lịch sự thế. Ông ngồi lên cả 2 chân của tôi!

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

nhau với người xếp chỗ, sau phải nhờ cảnh sát can thiệp. Chung quanh họ nói chuyện ồn ào quá, mà tôi anh bạn võ sĩ của tôi cầu nhau là họ đang kể chuyện phim, tôi cảm thông nỗi buồn của anh vì chúng tôi đi coi phim trình thám. Thỉnh thoảng, lại có cái gì thúc vào vai tôi thì ra ông ngồi hàng ghế sau gác chân lên thành ghế của tôi. Chưa tan xuất hát họ đã lục đục đứng lên, che mắt cả hình ảnh, thành ra tôi cũng phải đứng lên theo. Nhưng một mẫu bã kẹo cao su đã gắn ống quần tây trắng của tôi xuống ghế, tôi phải gỡ mãi, Nhưng không sạch. Đèn sáng, tôi nhìn xuống dưới nền nhà đầy rác rưởi gồm có : Lon bia hộp, vỏ dừa, ly giấy đựng cà rem, giấy gói kẹo, vỏ hạt dừa, hạt bí v.v... và những dòng nước chảy ngoằn ngoèo làm lối đi trơn trượt. Mà rạp hát tôi coi chính là rạp lịch sử nhất của quốc gia đó ».

Nghe bạn kể như vậy rồi các em sẽ nghĩ sao về nền giáo dục của cả quốc gia ấy ? "Trình độ giáo dục của một quốc gia được xét đoán bằng hành động của dân chúng ở nơi công cộng" là một danh ngôn.

Dù coi ở rạp vé vào cửa cao hay hạ cũng vậy, các em phải giữ đúng tư cách của một công dân có giáo dục. Mọi người đều mong đến rạp hát là để giải trí, phải tôn trọng họ và lại, giữ vệ sinh chung cũng là giữ sức khỏe cho chính các em. Thử tưởng tượng, hơn hai giờ dùng để giải trí, lẽ ra được ngồi trong rạp hát sạch sẽ khoảng khoát, thì chỉ vì sự kém công dân giáo dục của một số người, các em phải giam mình trong một bãi rác mênh mông nhớp nháp, đầy ỉu trùng.

Xin tất cả các em, nếu thương mến chị, thì nhớ những lời chị dặn trên đây để tránh làm phiền người chung quanh, nghe các em.

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

Tay Ngọc

Xu xa giả xu xâm

Vào các nơi đặt bánh, các tiệm giải khát sang trọng, trong những buổi tiệc trà hân các bạn đã có lần được thưởng thức những tách xu xa có nặn hoa đủ kiểu trong lòng tách thật là đẹp mắt... và thật là dễ thương. Thật ra đó chỉ là bởi người làm đã nặn bông như đã nặn vào các bánh gâteau d'anniversaire rồi đồ từ từ xu xa (đã nấu) âm ỉm vào là xong. Còn hôm nay Trang xin mách các bạn cách làm xu xa giả xu xâm, một món trông khá ngon mà cũng khá lạ mắt nhá.

TU TƯỜNG

Chỉ vì cứ nín lặng khi phải phản đối mà ta trở thành những kẻ hèn nhất.

ABRAHAM LINCOLN

Vật liệu :

- 25 gram xu xa
- Nước cốt và 1 tô nước nhão của 1 trái dừa khô
- 1 gói vanille (2đ)
- 5đ lá dừa
- nửa hộp sữa đặc
- 100 gram đường cát nhuyễn.

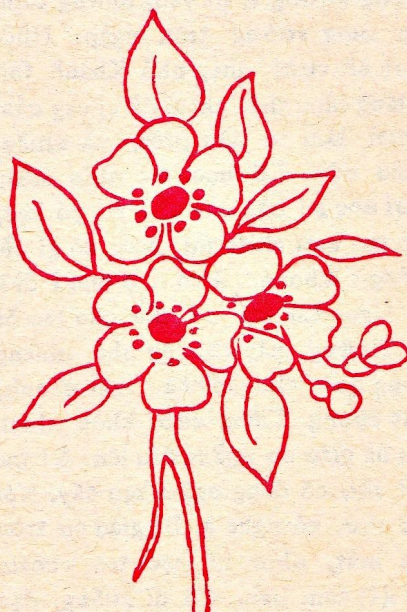
Cách làm :

Lá dừa rửa sạch giã nhuyễn đem hòa với một bát nước lá rồi lọc lấy nước. Xu xa đem rửa sạch bỏ vào soong + nước dừa + nước cốt dừa + nước dừa nhão + sữa + đường + vanille rồi quấy đều đến khi thật sôi. Sau đến lúc có thấy gợn gợn tụ lại như óc đậu thì nhắc ra mức từ từ vào từng tách, để nguội cho vào tủ lạnh đến khi đông là được.

NGUYỄN-THỊ-NHA-TRANG
(NT)2

MẪU

THÊU.

HƯƠNG HẠ

HOÀI HƯƠNG NGUYỄN KHANG

*vẫn hoài một thuở
hồn bỏ ngõ đi hoang
hạ vàng hanh lối nhỏ
lá cỏ trái bước về
uà...
mộng mơ...*

Một

Buổi trưa có những cơn nắng thật vàng, đậu thật nhẹ trên những chiếc lá sao nhỏ. Em ngồi bên chiếc dương cầm, bấm nhẹ một nốt nhạc. Âm thanh cao vút, vỡ tan trong buổi trưa im lặng, thật im lặng, chị Cung đã cốc nhẹ vào đầu em: Không để cho bố nghỉ trưa hả? Em cười, một nụ cười gượng gạo. Buồn quá chị Cung ơi! Sao em thấy buổi trưa hôm nay trống vắng lạ thường.

Em chạy lanh chanh xuống nhà, nhón nhẹ quả ổi, thêm hai quả nho mọng nước rồi trốn lên phòng. Em cắn nhẹ, mầu tím mát lạnh của nho ngập đến chân răng, gây một cảm giác, lúc này được ngồi trong lớp nhí? Em có thể cúi mình xuống lượm viết chì rồi tiếp tay cắn nhẹ quả ổi xanh, mềm. Hay bỏ thật nhanh vào miệng quả ô mai cay cay. Những hương vị dễ yêu, những cảm giác sung sướng tràn ngập. Nhỏ Dung sẽ cười nhẹ, nhỏ Khanh thì im lặng nhai thật chậm để vị cay của ô mai làm tê đầu lưỡi, và nhiều, nhiều nữa. Lũ học trò nhìn nhau cười nhẹ ả! bàn của nhỏ Hà có kẹo, cho tao một chiếc mí. Này, có gì đổi không? Không... à có... ô mai? ổi? Ế! Ngọc Lư soài nè, đổi cho tao ổi đi. Những mẩu chuyện nhỏ, những «hàng quà» chuyện nhau thật nhanh, thật chóng. Tiếng cười khúc khích làm bà giáo sư ngừng đầu lên. A! tao biết rồi, cô đang ngậm kẹo đấy. Nói nhỏ chứ, cô nghe à. Bà giáo sư tròn xoe mắt, nhìn lũ học trò «chăm chỉ»(?) làm bài... Cô đi xuống, dạo theo những dãy bàn của những cô bé có hai ruban tím. Cô vừa đi vừa ngậm kẹo, sời, nhỏ Phương làm bộ hay ghê, coi kìa... Ế! Khánh, câu hai làm sao? Tao hông biết ỏi, hỏi

nhỏ Lê coi... Cô cười nhẹ, vuốt tóc nhỏ Du và bỏ nhẹ xuống bàn nó một viên kẹo chanh à, cô cho nhỏ Du kẹo... Du đòi tao đi, tao thích kẹo chanh. Hông, cô cho tao mờ... chập chập, ngon quá Ngọc Lư! Dịch vị em làm việc một cách mau lẹ... Thôi thì ta ngậm đồ viên xí muối, ngòn ngọt chua chua... Tiếng chuông reo vang, học sinh vội vàng xếp sách vở ra về. Mai ơi! còn cái này tính sao đây. Thì đem về nhà ăn tiếp. Tao thấy ăn ở nhà không ngon bằng ở đây, cũng một viên ô mai mà tao ăn thích thú ở trong lớp và nhặt nhều trong căn phòng vắng của tao, phải không Bích? Dung ơi, tao khát nước quá, mày bao tao ly đậu đỏ nha. Ăn tầm ruộc hông? tao thèm quá trời. Có tiền không đã, ý quên, hông có ỏi...

Giấc ngủ ủa tôi vẫy quanh em, mắt em nặng trĩu gió thổi nhẹ nhẹ và những chiếc lá sao reo vui bên chiếc cửa sổ màu xanh...

Hai

Những cơn mưa nào đến vội, những thoáng buồn nào thần tha... Em nghiêng đầu, đôi tay luồn vào mái tóc bông và cong cớn xoắn ngang vai. Những hạt mưa nào vỡ tan trên da thịt, làm những cánh ngọc lan trắng muốt rơi xuống thảm cỏ xanh. Những hạt mưa dẹt thành một tấm lụa trắng bao cả phiến mây trắng chỗ đây mơ ước thần tiên. Em đi một mình dưới con đường có hai cây đan lấy nhau và những hạt mưa làm môi em đắng.

Hạt mưa chảy dài từ trên bầu trời có màu xanh hy vọng làm bốn cô bé mặc áo mưa hồng nhìn nhau cười. Bốn cô bé cười thật vui, chạy lúp xúp trên những bãi cỏ ngập nước hay đứng nhìn đỉnh tháp nhà thờ cao vút mờ trong mưa. Đưa tay hứng lấy hạt mưa mát lạnh, hái lên những cành trúc điệp có những hạt mưa lỏng lánh hay lượm những cánh phượng đỏ ướt nước mưa. Ngọc Lư ơi, ướt tóc tao rồi nè, tí nữa vô cô la tao là mày chịu đó. Dung ơi! áo tao ướt hết rồi, làm dây nhỏ nào có gì để đựng mấy cành trúc điệp này không! Bỏ vô cặp đó. Ướt vô tao làm sao? Khánh ơi, không biết chiều nay có mưa không nhí? Tao sợ mưa làm con hẻm tao dơ bẩn quá, Dung ả! Tối nay ngủ đắp chăn mà ngoài trời có mưa thì thật thích phải không Khanh? Đêm mưa mà nghe Mai Hương hát bài Phở buồn là thú nhất. Mà mày chép cho tao bản đó nghe Khanh. Không biết mưa như vậy, bà bán tầm ruột đi bán không? Mấy bữa nì, tao thèm tầm ruộc ghê «dậy» đó? Tầm ruộc mà chấm mắm ruốc, sời ỏi! ngon ghê, chua chua, ngòn ngọt... nhất... à. Ngọc Lư ơi! mày có đem kẹo chanh đi hông? Trời mưa ngậm kẹo chanh là nhất. Bà Cung cũng ngậm kẹo một cây, hôm nọ bà í cho con Phương một cái í...

Em yêu những mẩu chuyện nhỏ nhỏ dưới cơn mưa và những cô bé áo trắng ôm tập vở thơm mùi giấy mới... Cơn mưa đã dứt, chỉ còn vương lại ở cành trúc điệp, hay tàn phượng đỏ thắm. Dung ơi! Khánh ơi! Khanh ơi! tao cô đơn quá... bây giờ tại bây có nhớ con nhỏ Ngọc Lư này không...?

Ba

— Ngọc Lư ơi! xuống đây có cái này nè...

Em chạy thật nhanh trên những bậc thang mát lạnh. Chị ở đâu? Đây nè. Ủi chao! tầm ruộc, ổi, soài... ở đâu vậy? ăn được hông? cắn miếng nhé? Từ từ đã, làm gì dữ vậy cho miếng đi chị Cung. Khoan đã, «bê»

hộ lên lầu coi, Sẵn sàng, tuân lệnh bà Đại Tướng Ngọc Cung. Lẹ lên, má thấy bây giờ, lẹ lên...

— Ngọc Lư ơi! qua đây..., ăn khô mực hồng?

— Ngọc Lư ơi! có cái này nè... bánh mua ở cung Trâm đó...

— Ngọc Lư ơi!...

— Ngọc Lư...

— Ngọc...

— Lư...

Những điệp khúc quen thuộc đó, ngày nào em cũng nghe bà chị Ngọc Cung nói — hầu như thế — Đến nỗi em sợ luôn những món ăn làm dịch vị làm việc quá nhiều... Em đã đứng ở tiệm thuốc tây Thúy Anh nhìn em cười. Một nụ cười chế riễu ư? Em vội vã bước thật nhanh về nhà. Dọc đường, hình như mọi người nhìn em với câu nói ồ! một bà mập, thì ra tại vì em đã « làm việc » (?) quá nhiều sáng, trưa, chiều, tối, em và bà chị Cung quý hóa đều dạo quanh các hàng quà quen mặt. Đã thế em lại còn ngủ sớm và dậy trễ, buổi trưa nào không ngủ là cả một sự thiếu sót to lớn, thật to lớn. Em chẳng nghĩ gì khi thấy dậy sau một giấc ngủ trưa dài ba, bốn tiếng và vẫn ung dung ăn quà thật nhiều. Đến bị chừ, tình trạng báo động đó đã đến thời kỳ trầm trọng nhất. Em sợ những lời ngọt ngào của bà hàng chè, bánh canh, đu đủ, . và nhiều, nhiều nữa.

Dung ơi! hy vọng sau hè tao sẽ không bị mày và nhỏ Khanh, Khánh chọc là bà mập, Dung ơi..!

Bốn

Và một thoáng bờ ngõ nào đó, khi thức dậy buổi sáng .. ơ! mình nghĩ hè mờ, đâu có đi học. Rồi nằm im nhìn những phiến mây hồng của buổi sáng trờ nhớ đến Dung, Khánh, Phượng, Hạnh và những cô bé có ruban tím thật dễ yêu. Nhớ làm sao, khi một buổi sáng thật trống vắng. Tiếng giảng bài, tiếng giầy chạy lạnh chanh ở dãy hành lang ngập nắng, tiếng cười, ly đậu trắng thật bụi và những giờ ăn vụng. Khánh ơi! tao

bướm hoa phượng

Các bạn thương!

Mùa hè về, mặc cho các văn nhân thi sĩ thả hồn thơ theo cánh phượng bay, các cô bé áo trắng dễ thương vẫn diễm nhiên nhất hoai những cánh phượng đỏ thắm, ép vào trang lưu bút.

Hình ảnh í đẹp ghê các bồ há! Nam, Việt có biết được một trò chơi đẹp hơn cơ! Đó là làm bướm bướm xin viết lên để các bạn cùng chơi nhá!

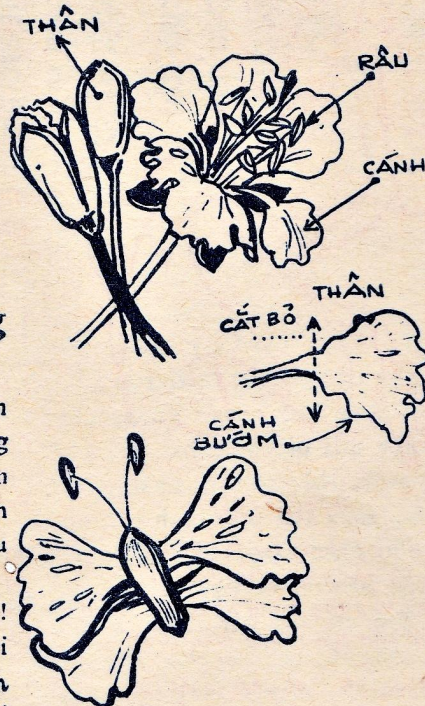
— Chỉ cần 1 chùm phượng: nõ và búp.

Ngắt 1 cánh dài trong bông búp làm thân bướm (đài hoa nõ cũng được nhưng không đẹp bằng búp) ngắt 2 nhụy hoa làm râu (gắn sao cho giống râu) bẻ ra 2 cánh phượng tương xứng, bỏ phần trong của cánh để vừa giống cánh bướm là được, bóp dập mé sấp gắn vào thân và đè vô ép vào vở cho cứng. Thế là các bồ đã hoàn thành con bướm, sau 1, 2 ngày

phải chờ đến hai tháng hè nữa... dài quá Khánh ơi..! sao tao nhớ những quả ô mai hay những viên xi muội của mày, đó Hạnh ạ? Bây giờ, con nhỏ Dung còn để tóc dài rồi cột ruban không? Đêm qua, tao mơ thấy bà Bích Lan cốc tao hai cái về tội không làm bài, Khánh ạ. Bây giờ tao nhớ hai cái cốc của bà Bích Lan quá...

lấy ra để vào giữa 2 tờ giấy, ủi cho thẳng. Bướm bướm phượng này đẹp và giống bướm thật lắm đó, các bồ. Chú ý: Thân bướm bướm phải để mặt xanh và gắn cánh, râu vào phía dưới (mặt đỏ) mới giống nhá các bồ.

2 bé NAM * VIỆT
(Gia đình TN Hiếu-Thiện)

QUẢNG CÁO

Một tay võ sĩ nổi tiếng với những trận bị do ván thường xuyên trên đài. Một hôm nhận được một bức thư. Đọc xong, anh ta hậm hực xé nó vứt vào sọt rác.

Ngạc nhiên bạn anh hỏi:

— Chuyện gì vậy bạn?

— Một xưởng chế tạo nệm cao su xin quảng cáo dưới để giầy tôi!

DỪNG VĂN PHẠM

Phượng đỏ chưa tàn, em chưa đi học... Em vẫn ở nhà ăn no, ngủ kỹ. Bỏ bạn bè, thầy cô và sách vở vào học tủ khóa kín và trong một thoáng nào đó, ôm tập vở trắng vào lòng để thấy mái trường ngồi đỏ và tường vô...

Hoài Hương — Nguyên Khang.

HẠ SẦU

Gió hạ nào trong em lại đến
Nắng hạ nào nổi buồn dâng lên
Và hoa phượng hồng khoe sắc thắm
Cho ve sầu nổi giọng buồn lênh

Mới ngày nào buổi học cuối cùng.
Tâm hồn nghe rào rạt mộng lung.
Em sợ nhất bài ca tạm biệt
Xa đi rồi nét mặt bao dung.

Cùng hình dáng bạn bè li tấc
Đề nỗi sầu dâng lên trong mắt.
Chia tay! nghe hồn chút bâng khuâng
Chia tay! nhớ nhưng từng nét mặt.

Thế mà ngày ấy lại trở về
Sao hạ buồn cứ mãi lê thê?
Sao cứ đến hoài mùa nắng gắt?
Đời tuổi thơ, hồn đáng tái tê.

VI LAM.
(Đà Nẵng)

HÈ VỀ

Bây giờ là mùa hè
Tiếng ve kêu náo nê
Phượng hồng rơi man mác
Trường nay buồn vắng ghé.

NUỐT TIẾC

Hoàng hôn vừa xuống dưới chân đồi
Nhìn trời lặn lòng thấy bồi hồi
Ôi tuổi vàng trôi theo ngày ấy?
Như ngày nào bé bỏng trong nôi.

LÊ ĐAN TRƯỜNG

HÃY CHO TÔI...

Thân tặng Liên, Quý, Như...

Hãy cho tôi là cánh hoa nhỏ dại,
Đề suốt ngày cùng gió nhón như chơi
Hãy cho tôi là một cánh chim trời
Tung cánh én tôi tung hoành đây do.
Hãy cho tôi là áng mây ngọn gió,
Đề suốt ngày tôi ngắm cảnh trần gian.
Hãy cho tôi là một chiếc lá vàng
Rơi nhanh xuống để đừng ai thương tiếc

Hãy cho tôi làm một thân cỏ biếc,
Mọc bên đường đứng một bóng người qua.

Hãy cho tôi là một bãi tha ma,
Trong giấc ngủ không chiêm bao mộng mị.

Hãy cho tôi là con người bình dị,
Đề muôn đời tôi cũng vẫn là tôi...

PHƯƠNG THỊ THOẠI NI

MÙA HỌC TRÒ

(Dành ái về Cẩm Bình. T. Đ)

Nhớ thương không chiều buồn ngày ủa hạ,
Con đường dài hun hút bóng mẹ bay.
Nắng lạnh lưng in dấu vết thơ ngây.
Trời mây tím ập gều vầng áo trắng.

Rồi gạt lệ cầm tay ngày giã biệt.
Hạ lại về nghe xác phượng rơi rơi.
Mùa ve sầu vang tiếng nhạc chơi vơi.
Cho tiếc nỗi mỗi lần hè xa cách.

TÊ TÊ

MÙA CHIA TAY

Mai này xa rồi
Ừ ừ ra cổng
Anh miền núi đồi
Còn tôi ở lại
Hát khúc bồi hồi
I tờ xa xưa
Ai từng dám chời
Thầy giáo kính yêu
Ai từng đắp bồi
Yêu thầy gót phiêu

UYÊN-THỤY-VŨ

BUỔI HỌC SAU CÙNG

Hôm nay buổi học sau cùng
Bạn ơi rồi sẽ nghìn trùng cách xa
Nhìn nhau nước mắt nhạt nhòa
Cầm tay ta hãy dặn dò cùng nhau
Thiếp hề hai đứa mến nhau
Sốt chila chiếc bánh ngọt ngào bờ môi
Ngày mai ta cách xa rồi
Kể thì lên Tỉnh người rời Thành đô
Nhớ thương chất ngất bên bờ
Ba hồi chuông đổ — thôi giờ chia tay

Hoài Linh Vũ
(Hòa Lạc — Gò Công)

MÙA PHƯỢNG VỠ

Một chiếc lá rơi
Lòng bỗng bồi hồi
A! mùa phượng tới
Buồn rầu trong tôi

Mỗi giọt nắng trôi
Cuốn theo sao trời
Tôi nghe bồi hồi
Làm sao? bạn ơi!

Hè lại về rồi
Mình lại chia phôi
Chia tay đây rồi!
Tôi thấy đơn côi

Khi mùa phượng tới
Cũng không ai mời
Xin mây bồi hồi
Dùm che mặt tôi

MỸ DUNG

HẠ NỒNG

Hạ nay về thật nồng,
Lòng ta thấy menh mông
Âm thanh nào trầm bổng
Làm lòng ta lắng lắng
Hạ về hồng quê hương,
Nồng nàn trong tâm tưởng
Cho lòng ta sung sướng,
Trần ngập bao tình thương.

Hạ âm lại lòng ta,
Tình quê hương mặn mà.
Xinh tươi như lúa mạ,
Hạ nồng nàn quê ta...

THÂN TRỌNG NHỊ HÀ

CHO TRƯỜNG XƯA

Cần bút làm thơ tặng mái trường
Kỷ niệm êm đềm nhớ vẫn vương
Giờ chơi chạy nhây đi tìm bướm
Hoang nghịch hồn nhiên ôi! dễ thương

KÍNH TẶNG THẦY

Con viết bài thơ để nhớ thầy
Công ơn chưa trả người đã về mây
Tình thân ái cầm chặt giữa muôn đây
Chừ đây đã hết mặt con cay

CHO BẠN CŨ

Tuổi học trò dẹt vắn thơ tặng bạn
Nét ngon hiền trong trái me chua
Hồn giận buồn vui cả bốn mùa
Như con chim nhỏ tìm về rừng mơ

CHO MÌNH

Lặng thang nhìn những lục bình
Hững hờ trôi nổi như mình rời xa
Bỏ trường trong ánh nắng tà
Cho con chim nhỏ, hoa cà hết vui.

THIÊN BẮT HỮ
(GBTN — Đà Nẵng)

QUYỀN LƯU BÚT

Tôi băn khoăn không biết mình nên viết như thế nào đây cho nó chải chuốt. Từ nãy đến giờ cứ viết rồi lại vo viên không biết bao nhiêu tờ giấy nháp rồi, ý hay vừa «xuất hiện» được mấy câu lại nghẽn lại tức ghê. À! Mà tôi ngu thật, lưu bút thì mình nghĩ gì viết thật ra, tỏ hết nỗi lòng của mình khi sắp phải chia tay nhau chứ, ai lại chỉ cần những lời giả dối, chau chuốt bên ngoài đâu. Thế thì được rồi, tôi cứ nghĩ gì thì cứ viết ra rồi sửa lại mấy hồi. Tôi đặt bút viết ngay:

— «Các mến, hè về rồi, buồn ghê! Tụi mình lại phải chia tay nhau nữa. Không biết niên học tới mình có còn gặp lại nhau nữa không? Hay lại «...nghìn trùng xa cách...» Thôi tôi có đôi lời lưu lại trên cuốn tập này, cầu chúc bồ sung sướng với một mùa hè đầy vui thú. Bạn thân của bồ...»

Tôi buông bút, đọc lại từ đầu. Ôi chao ôi, sao nó nhạt nhẽo khô khan thế này, phải làm lại tất cả. Tôi gạch đánh soẹt rồi viết lại:

— Các thân mến, hoa phượng vĩ nở đỏ ối báo cho chúng ta một mùa hè lại về, buồn ghê bồ nhỉ?»

Tôi đọc lại nhưng sao nó có vẻ cái lương «sáu câu» quá đi mất. Bực ghê. Lại gạch, lại xóa, lại viết lại, nghĩ muốn nát óc.

«Các mến, ve sầu lại kêu re re nghe buồn... cười ghê...»

Ấy! Bào buồn sao lại còn buồn cười đúng là khôi hài «dở diêm». Đẹp! Viết lại.

— «Các mến, mình chả có gì để tâm sự với bồ cả, chỉ có đôi lời vắn tắt cầu chúc bồ vui hưởng một

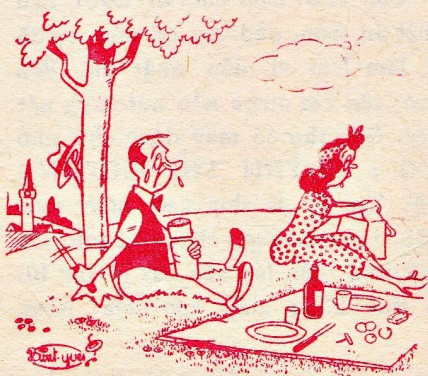
mùa hè đầy thích thú, mong sao, chúng mình lại gặp nhau vào niên học tới. Bạn thân của bồ...»

Chà! Tuyệt thật! Văn lần này sao mà «ve ri gút» quá đi mất, tuyệt! Tuyệt thật! Không giả dối thực tế, lại còn «văn chương chải chuốt» nữa chứ. Tôi hài lòng quá vọt ngay lại phía tủ lạnh bưng ra một bình sữa đậu nành, tự thưởng mình bằng một hợp sữa ngọt lịm. Tôi để luôn bình sữa trên bàn để chốc chốc lại tu cho khoái khẩu. Tôi nắn nót viết hàng chữ «Các mến» bằng màu «Tết Nít Cô lo» trông cứ như là rồng bay phượng múa trên nền trời có mây ngũ sắc í (Xạo!) Công nhận nó đẹp thật mà lại công phu nữa chứ. À! Chỗ này mình dán cái hình vào là hợp lắm. Tôi moi móc cái bốp của tôi một lúc mới lôi ra được một tấm hình được coi là «bổ giai nhất» (Ấy! Cái này còn đề coi lại à.) Tôi cẩn thận phết hồ rồi dán ngay ngắn lên một góc trang lưu bút. Thế là xong! Nhưng sao tôi thấy hình như nó thiếu cái gì á. Tôi chợt nhớ rồi lại tú sách tìm mấy quyển Thiếu Nhi đem ra trích mấy câu «lời hay ý đẹp» nói về tình bạn, à! đây rồi, câu này thật là đầy đủ ý nghĩa:

«Về toán học, $1 + 1 = 2$, nhưng về tình bằng hữu thì $1 + 1 = 1$.» Tôi chép câu này xeo xéo ở một góc trang bằng màu đỏ tô hồng.

Xong rồi, bây giờ mình vô đề là vừa. Tôi cố gắng viết cho nắn nót, thật đúng là «Mít xông, em pốt síp» vì nét chữ tôi như là gà bới ấy, quen viết thẩu rồi mà. Cả nửa tiếng sau, tôi mới buông được cây bút, thở một cái dài thoát nạn, thật là một công trình vĩ đại (có lẽ vậy!) Đồng hồ điểm 12 tiếng, mẹ tôi gọi vào ăn cơm trưa rồi, tôi để nguyên quyển lưu bút trên bàn, ngắm nhìn tuyệt tác kỳ công (xạo nữa) của tôi một lần nữa rồi mới bỏ vào phòng ăn, trong lòng cảm thấy khỏe ru. Ăn xong, tôi mới nhớ là mình còn để bình sữa đậu nành để uống tráng miệng ở phòng học, tôi tà tà bước vào thì: Oái chà chà! Láo thật! Con

mèo Mina dám leo lên bàn của mình đề... uống vụng sữa. Tôi quát cho nó một roi rồi đuổi đi, nhưng cửa phòng đã đóng, nó đành ru rú nấp dưới gầm tủ sách. Tôi bực mình liếc lên bàn thì lại nữa: «Trời đất quỷ thần ơi!!! Những dấu chân bé xíu xinh xinh in vết lem luốc trên trang lưu bút. Tôi lạng người, tiếc xót cả ruột, rồi cơn giận bùng bùng bốc lên nóng cả mặt, sẵn vẫn còn cầm cây phất trần trên tay tôi sục sạo tìm con «mắt dây» Mina. Bây giờ nó đã rúc vào gầm tủ. Tôi cúi rạp người xuống thò tay vào xách cổ nó ra nhưng đã muộn, nó vọt ngay lên bàn rồi đứng rúm ró trên chông sách «Phăng xe». Tôi nhắm ngay nó, phóng một phất trần lên thân, nhưng báo hại, trúng đòn nó nhảy cẫng lên kêu eo eo rồi phóng loạn xạ hất đổ bình sữa đặt cạnh cuốn lưu bút: xoảng! Tiện đà nó phi luôn qua cửa sổ gần đấy, mất hút. Tôi khựng người mắt tròn tròn, miệng há hốc ra, tay buông hững hờ cây phất trần xuống đất, lặng nhìn dòng sữa loang lổ trên mặt trang lưu bút. Hàng chữ «Các mến» đã nhoẹt ra đủ màu xanh đỏ tím vàng hòa lẫn với sữa thành một thứ màu kỳ dị len lỏi giữa những mảnh thủy tinh vỡ. Tôi chết điếng người, thế là toi quyền lưu bút của thằng Các mới tinh, không còn vớt vát được gì. Giấy lâu, tôi mới sức tỉnh, như vừa qua một cơn ác mộng, mắt vẫn cứ hoa lên nhìn từng giọt sữa nhỏ từ mặt bàn xuống đất nghe «chóc, chóc» tưởng như những giọt nước mắt của thằng Các (thằng này có lẽ ứa khóc à nhe) tiếp

theo là cơn giận khủng khiếp nổi lên bùng bùng. Lần này tôi rút cái chổi dài to tướng hùng hổ đi truy nã con vật khốn nạn (khiếp!) Nhưng nó đã chễm chệ trên mái nhà, vừa liếm chỗ đau vừa kêu: meo meo. Tôi lồng lộn lên đồ hết cơn giận của tôi lên đầu con em tôi một cách vô lý. tôi si vả nó nào là:

— Sao mày ngu thế hở? Mèo gì mà như đồ chết toi thế mà cũng năng nặc đòi mua về.

Em tôi chả hiểu chuyện gì sợ xám xanh cả mặt. Tôi trông thấy thế, ngứa mắt quá, định co chân đá một cú vào mông, nhưng con nhãi đã nhanh nhẩu tu mồm lên khóc (con gái có khác). Tôi hơi chột dạ, vội vã bỏ lệ vô phòng. Cơn giận nhờ thế nguôi ngoai, tôi ngẫm nghĩ mới biết mình đã mắng con em một cách vô lý thật. Thôi thì dành mọi tiền đi mua cuốn khác rồi năn nỉ đền cho thằng Các, thật là ẽ mặt mà lại còn sắp sửa bị ẽ mông. Thế nào mà mẹ tôi chẳng phết cho tôi mấy roi về tội ăn hiếp em vô cớ. Tôi thì giống mèo cũng từ đấy...

LÊ QUANG UY

Xula

NHỮNG LÁ THƯ HÈ

Con tem nằm chết dí dưới dấu nhật ấn tròn, đen. Áo đỏ của cụ đồ bị lấm lem vì dấu nhật ấn. Bên dưới tên em được nắn nót từng nét một. Góc thư có mấy dòng chữ nhỏ N.G : HUỲNH THỊ PHƯƠNG HẠ. Em áp lá thư vào ngực một cách sung sướng, chạy nhanh vào nhà, cẩn thận lấy kéo cắt phong bì, lá thư bằng giấy «pơ-luya» hồng

nằm ngoan trong đó.

«Khánh Hội Ngày...tháng...»

«Hoa học trò của chị»

Nhận được thư em, chị mừng muốn vỡ ngực, như chị vừa... thi đỗ, nhưng niềm vui chợt tắt khi đọc xong thư em. Thật em làm chị khổ tâm hết sức. Em mặc cảm và bi quan quá Phượng ạ. Sao em lại cho rằng «... Em xấu xí, em học dở, mặt em như... Trương Chi nên mọi người xa lánh em, cả chị nữa...»

Em nghi ngờ tình yêu của chị dành cho em ư?...

Phượng thật yêu của chị.

Phượng là vương nữ của mùa hạ. Thế em là vương nữ của chị rồi đó. Làm sao chị hững hờ được với nàng công chúa bé nhỏ của chị được Em ơi! Tâm hồn thanh cao, trong sạch là trên hết, mặt mình, dáng mình có xấu xí đến đâu đi nữa thì tất cả những thứ đó đều là bề ngoài thôi em ạ! Cuộc sống của mình cần có niềm tin, một sự lạc quan thì mới tránh được những ý nghĩ yếm thế bi quan em ơi.

Yêu đời lên đi Phượng, tương lai em sẽ đo thả như cánh Phượng em yêu của chị, hãy dẹp bỏ những ý nghĩ buồn chán nhé! Đừng bận tâm đến những cái nhìn khinh khi của những người vô thức đó nhé!

Phượng thương ơi.

Chị mê thư cô bé mất rồi, tự vì em của chị sắp thành một văn sĩ kiêm luôn thi sĩ mờ lỵ. Mấy bài thi em tặng chị hay ghê. Gửi Thiếu Nhi em nha. Mỗi tuần nhớ mua một quyển Thiếu Nhi xem nhé. Thiếu Nhi là tuần báo giải trí lành mạnh sẽ giúp em đỡ buồn trong mấy tháng hè chán ngắt này.

Thôi chị đừng bút nhá! Gửi em lời thương hạ.

Thương em.

PHƯƠNG HẠ

Bình Đông, Ngày..., tháng..

«Chị Hạ... À...Ơi...»

«Mây bỗng trở về và giăng mưa trên phiến mắt bé rồi chị ạ! Đọc thư chị, bé cảm động ghê cơ, và thấy

yêu chị thật nhiều.

Bé sẽ vâng lời chị, bé không thêm buồn nữa, bé sẽ lạc quan và tin tưởng rằng người ta không khinh bé xấu như bé nghĩ.

Chị ơi! Chị là bà tiên của bé, chị đã đem lại cho bé niềm vui vui sống, chị có vui không? Ước gì mình ở gần nhau mãi, để bé tâm sự cùng chị, để bé nhìn sâu vào mắt chị tìm niềm tin trong đó.

Chị yêu của bé, bé dừng bút chị nhé! Bé còn chép mấy bài thơ gửi Thiếu Nhi nữa cơ».

Em của chị

HỒNG PHƯỢNG HẠ 73

VÔ ÍCH

Trong hiệu ăn, ông khách giận dữ vẫy anh bồi:

— Tôi không thể nào nuốt trôi cái món gỏi ghiếc này, gọi chủ anh ra đây.

— Thưa ông vô ích. Chủ tôi không ăn đâu.

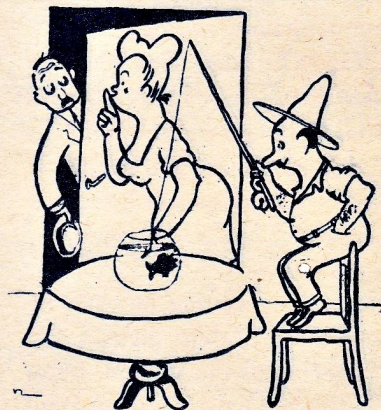
LÀM

I thiếu phụ chừng diện lờ lợt bước vào một cửa hiệu lựa chọn, I lát thiếu phụ đội thử rồi hỏi:

— Cô không có thứ lạ hơn sao, toàn là xoàng cả.

— Thưa bà, hàng nón phía bên mặt, ở đây chúng tôi chỉ bán chụp đèn thôi.

ẢO ÁNH

— Suyt! Xin giữ im lặng. Ông ấy đang tập đề đi câu cá trong kỳ nghỉ hè này.

TẮM BIỂN NGÀY XƯA

Tắm biển này ngày đã là một «món» rất phải có trong chương trình nghỉ hè mỗi năm. Nguồn gốc tắm biển có lẽ đã phát sinh từ hồi xa xưa, mà riêng tại Việt Nam thì nguồn gốc này nó lại biến thành một huyền thoại rất là tơ lơ mơ. Chuyện kể rằng: Tiên Dung Công Chúa con của vua Hùng Vương nhân một ngày đi chơi, có lẽ là mạn Động Đình Hồ trên bờ biển Nam Hải. Tiên Dung thấy cảnh trí nước non hùng vĩ thơ mộng liền nổi hứng làm một cuộc tắm biển. Chắc hẳn công chúa sợ thường luồng ăn thịt — vì đời nào mà Tiên Dung chịu vẽ trảm vào người — nên bắt tỳ nữ múc nước lên bãi cát để tắm.

Khi xối nước tắm, cát trôi đi lời ra ông Adam Chử đồng Tử. Họ Chử thì xấu hổ và sợ, Tiên Dung lại cho là lương duyên nên hai người quyết ký giấy sống chung và sau thành tiên.

Tại Âu Châu, thời cổ La Hy chắc cũng có tục tắm biển nên thi hào Homère mới tả lại một pha tắm biển rất là thơ mộng của ông và bạn bè. Nhưng dù sao cũng phải công nhận rằng, «mốt» tắm biển vào mùa hè thực sự bắt nguồn từ tháng 4 năm 1882 tại bờ biển Dieppe!

Nguyên nhân là nữ bá tước Brancas tức Công chúa Berry cũng nhân một buổi dạo chơi thấy bãi biển Dieppe thuộc Pháp gọi lại cho bà những kỷ niệm thời ấu thơ sống tại đảo Sicile nên bà liền nổi hứng (!) tổ chức tắm biển. Cứ theo sự

sách đề lại thì sự tắm tấp lúc bấy giờ nó phiên toái, hoa lá cành không thể tưởng được. Nó có đầy đủ các lễ nghi cứ như là cuộc rước không bằng.

Theo nhật ký của bà D'Agoult kể lại, ngày tắm biển của Brancas trọng thể đến khôì hài như sau :

«Bà Brancas mặc cả một mớ y phục của các bà thượng lưu : Váy dài, giầy, yớ, voan trùm, gang tay từ trên cổ xe ngựa bước xuống cùng với một đoàn tùy tùng rất ăm ỹ. Cứ thế bà đưa tay cho ngự y Mourgué dắt. Ngự y ăn mặc trang trọng cũng không kém: quần áo trắng toát, tay mang găng, đầu đội nón trông cứ như là sắp diu bà bá tước xuống biển du ngoạn ấy ! Khi bà bá tước bước xuống nước, làn sóng xanh vừa tràn lên bàn chân thì lập tức «quan phác thủ» cho bắn 21 phát đại bác chào mừng!»

Kể từ hôm đó, thiên hạ đồn thời và ào ào kéo nhau xuống biển tắm, dĩ nhiên không bắn súng chào!

Thấy thiên hạ đua nhau học làm sang, các tay thương mại, buôn chữ, thể thao, y học hùa nhau viết sách, xuất bản đủ loại về tắm biển. Nào là : Kim chỉ nam về tắm biển — Phép tắm biển hợp vệ sinh — Nào là : Làm thế nào để tắm biển có ích lợi — Tác dụng của nước biển vào thân thể con người — v.v... và vân vân ! Thôi không thiếu một phương pháp nào cả ! Đề các loại sách này có vẻ «thuộc» thật lực, người ta không bày bán ở các tiệm sách mà lại bán tại các tiệm thuốc tây cơ ! Vào thời đó giới tài hoa son trẻ đi đâu cũng kẻ kẻ cuốn sách nói về tắm biển cho

nó đúng «mốt» khỏi bị chê là lạc hậu. Phong trào rầm rộ lên như triều ! Nhưng chỉ được ít lâu khi biển có chính trị xảy tới, bãi biển Dieppe vắng tanh vắng ngắt không có một bóng người ! Rất may, phong trào tắm biển lại được các tay tân trào hồi sinh. Có điều là hồi này họ tắm biển không huê dạng như trước nữa, quần áo gọn ghẽ hơn : không đi giầy, quần chèn đến đầu gối, áo tay trần khỏi cần bắn súng và người rước xuống biển nữa.

Ban đầu, mốt tắm biển chỉ dành cho phe kẹp tóc nhơn từ 25 tuổi trở lên, phe húi cua không ngó ngang tới. Dần dần thấy ích lợi của tắm biển và cũng là một dịp giải trí thể thao nên phe húi cua cũng ào ào xuống tắm. Tuy nhiên nam nữ thọ thọ tắm riêng !

Không phải phong trào tắm biển cứ thế mà phát triển đến ngày nay. Ban đầu nó cũng bị đả kích dữ dội các ông ở hội bảo vệ luân lý thì cho đó là một việc công xúc tu sỉ cần ngăn cấm. Alphonse Karr nguyên rủa thậm tệ ; gọi các bà các cô là «đồ khỉ điên» tự hủy hoại môi son má phấn...

Mặc cho các lời bình phẩm, chê trách, càng ngày tắm biển càng phát triển và tiến đến một mức độ tối đa. Về mọi mặt, tắm biển vẫn có ích và đem lại sức khỏe cho chúng ta, nhưng có điều không nên lợi dụng quá!

HUY-YÊN

(Tài liệu của Thibaut)
và sưu tầm

ĐI NGHỈ HÈ

— Minh ơi ! Còn cái áo này phải bỏ vô nữa.

HỌC TRÒ BÁN TRÚ

PHAN-KHUONG-THÁI

Hai đứa tôi đang vói tay đưa trái điệp cho chú dê con bỗng giật mình vì tiếng chân người. Hú hồn! Không phải Sơ Lucie mà là chị Hoa Tươi.

— Chúa ôi! Sơ Lucie kiểm tụi bây này giờ, lát nữa lên lầu nhớ nói đi tiểu nghe.

Tôi và thằng Kristina lăm lét theo chị lên lầu. Hai đứa càng sợ khi nghe Sơ Lucie quát tháo. Mấy đứa nhỏ tuổi như tôi nằm im trên giường, không dám động dậy và lăn mình. Các chị lớn thì quỳ gối ngay giường của mình, chị Hoa Tươi cũng y số phận.

— Phong, Kristina... tại sao có phòng tiêu tiểu trên trên lầu mà lên xuống dưới? Hai đứa lại giường quỳ luôn cho đến khi nghe chuông rung.

Rồi Sơ bỏ đi mau sợ trẻ giờ đọc kinh. Nghe tiếng chân sơ đã xuống khỏi bậc thang cuối cùng bằng gỗ dầy, chị Bảo Anh chạy nhanh đến cửa sổ thật nhẹ và gọn để nhìn vội xuống hành lang.

Cả bọn đang rục rịch lộng hành, bỗng giật mình trở về trạng thái cũ ngay, khi chị Bảo Anh cũng trở về quỳ nhanh. Thì ra sơ chưa đi vội, sơ còn đứng dưới cầu thang. Và kia

cái bóng trắng đã lên tới, Sơ đảo nhanh đôi mắt nghiêm khắc quanh phòng. Mặc dù cặp kính cận che bớt sự sắc bén nhưng chúng tôi vẫn sợ sệt cúi gằm đầu xuống, tay khoanh thật ngoan ngoãn. Yên tâm phần nào, Sơ lại đi xuống thật là nhẹ nhàng như những bước chân của con mèo già mà Sơ Supérieur nuôi trong phòng. Chị Bảo Anh lại làm phận sự của một chú lính canh phòng. Lần này Sơ đi đọc kinh trưa thật rồi. Thế là tha hồ, chúng tôi ào lên cả bọn, những cái gối trắng tinh được ném lẫn vào nhau. Chị Bảo Trâm phải la to :

— Thôi, tốp. . Sơ Lucie lên kia. Đứa nào có xem văn nghệ thì ngồi yên lặng.

Thằng Hầu học trên tôi một lớp, một cây phá phách gân cổ cãi :

— Còn lâu! Quyền tự do của người ta mờ, tui khỏi có sợ chị đi.

Nói xong nó ném ngay cái chăn chụp vào đầu chị Bảo Anh đang đứng chỗ cửa sổ. Y như thể ông chài quăng cái lưới cá trên sông.

Cả bọn cười bò lăn trong khi thằng Hầu chui tọt vào gầm giường. Chị Bảo Trâm cũng nhìn cô em và gặp người lại cười, nhưng hăm thằng Hầu :

— Ừ nói thì ngon lắm, chị mà mét tụi em giả ma hồi tối thì có mà chết đôn.

— Còn lâu, chị mét thì chị cũng sẽ bị khiếp vía một phen.

Chị Bảo Anh đã cầm gọn cái mền, tiến đến sau lưng thằng Hầu :

— Cứ đầu nó mau tụi bây.

Cả bọn chúng tôi ào tới cú lấy cú đề. Thằng Hầu khóc thét lên :

— Hu hu, Sơ Lucie ủa ủa, tụi nó ỳnh con.

Làm cả bọn càng vui đáo đề. Chị Bảo Trâm lại ra lệnh :

— Thôi gần hết giờ rồi, không được giỡn nữa. Mấy cô sơn nữ đâu ra vũ mau ?

Các chị Quỳnh, Loan, Xuân, Lan và chị Alice then thùng tiến ra. Hai chị Anh Thư và chị Thủy cũng lòi từ dưới đáy nệm nhạc bàn

« Đường lên sơn cước » :

— Một, hai, ba... ca à nghe? Rồi chưa...

— Rồi rồi, ủa sao chưa chịu ca...?

— Khoan, còn lấy hơi và đồ « tông » đã.

Cả bọn vỗ tay và cười khuyến khích, các chị hơi ngưng cũng cười theo. Tôi hích tay thằng Kristina chỉ chị Alice :

— Ê, Kristina'chị mày sao tóc cụt hơn cái chị kia làm sao giống sơn nữ?

— Khỏi lo, tới hôm bãi trường thì cột đầu tóc giả.

— Ngộ quá, bộ « cột » được sao, mà tóc lấy đâu ra?

Thằng Kristina cú đầu tôi một cái :

— Mày ngu quá, mượn không có thì mua mấy hồi, ngắt râu dê đó.

Những nguyên nhân nho nhỏ vậy cũng đủ làm hai đứa giận nhau, nhưng chỉ được một buổi. Trưa mai gặp nhau lại giảng hòa, rồi lên đất tay nhau lên ra sau chuồng dê lượm trái điệp cho dê con ăn...

Nhưng bây giờ thì hết cả rồi, còn chẳng là những kỷ niệm vụn vặt xa xôi. Cả nhà tôi theo ba tôi thuyền chèo đến Kế Sách trước khi trường các Sơ ở Sóc Trăng nghỉ hè. Thế là mất đi dịp coi văn nghệ, trong đó các chị nội trú có những màn thật hay. Hôm dẫn tôi vào từ giả Sơ Marie trong lớp, tôi thấy thằng bạn Chả của tôi ngẩn ngơ, đôi mắt nó trông theo buồn buồn chộp nhanh hàng lông mi dài cong vút. Mơ hồ tôi thoáng tôi thấy những màn mỏng. Không rõ vì nhật nhòa nước mắt của tôi hay nhìn những giọt tròn tròn trong trong trên đôi má có màu da bánh mật của Kristina.

Làm sao còn được những giây phút trốn ngủ lang thang khắp ngôi trường rộng lớn có những dãy hành lang dài và mát lạnh, dưới những cây phượng vĩ đầy bóng râm, rợp cả chuồng dê phía góc sau trường. Hai đứa tôi thường thơ thần đi lượm sỏi, lượm trái điệp nhựa keo dính đầy tay. Đề rồi bị sơ Lucie (giám thị bọn học trò bán và nội trú đủ mọi lứa

tuổi) phạt quỳ gối.

Và kẻ làm sao hết những chuyện vui buồn khi ở lại ban trưa. Có chị Thùy hát rất hay, và rất tài vụ hóa trang. Chị hay mượn đầu tóc của tôi mà bôi «bi-dăng-tin» và chải đủ kiểu. Chị thử đề dịp nghỉ hè chải đầu cho chị Nhan giả trai diễn kịch. Chiều về tôi vẫn thường bị mẹ rầy vì cái đầu rít chít, nhưng trưa mai tôi vẫn không chừa cái thói hay làm đẹp, có lẽ tại chị Thùy dụ dỗ rất khéo. Các chị ấy học mới chừng đệ Ngũ, đệ Tú mà đã tự tập dượt văn nghệ một mình, nhưng lén lút thôi. Vì khi sơ Lucie bắt gặp sẽ bị phạt quỳ hay ăn roi mây bởi tội không ngủ trưa. Tôi nhớ cả những quả chuối nấu mà sơ Anna bán bên hông lớp học. Những buổi trưa lén ra mua, chuối còn nóng bốc khói và mềm rục. Sơ Anna mắng tôi:

— Thăng Phong đói rồi hả? Tại sao hồi trưa không chịu ăn cơm cho no?

— Thừa con ăn một nửa đĩa rồi chứ, tại chạy này giờ nó tiêu hết trơn.

Sơ Anna lắc đầu mắng thêm:

— Quá tay! Sơ Lucie mà hay thì sưng gối nghe chưa!

Hai đứa tôi cười nắc nẻ chạy vội lên lầu bóc chuối ra ăn. Sơ còn bán cả rem với bánh mì ngọt chiên bơ nữa. Nhà bếp cũng do sơ trông coi. Sơ biết từng ý thích các sơ khác để đổi món ăn luôn. Giờ ăn sơ hay đi dọc từng bàn, gấp thức ăn cho mấy đứa bé con như tôi. Có hôm thấy tôi uể oải nhai, sơ dịu dàng ngồi cạnh đút cho:

— Ráng ăn nhiều một chút, con sao ốm quá... Giờ chơi ăn vặt cho nhiều giờ cơm ăn không vô.

Chả bù với sơ Lucie lúc nào cũng dọa nhốt cầu tiêu mấy đứa cứng đầu, sơ Marie thích những cuốn tập sạch sẽ, mà tôi thì tập lẫn sách đều bẩn và lem mực luôn, hôm nào cũng bị khê rất cả hai bàn tay.

Thế giới ban trưa coi vắng vẻ nhưng ngược lại mới chính là thế giới ồn ào hoạt động của bọn học trò bán trú hay nội trú chúng tôi. Kẻ sao

cho hết bao nhiêu chuyện buồn vui lẫn lộn mãi ăn sâu vào tiềm thức tôi cho đến bây giờ vẫn không phai...

Thằng Hầu có tật chọc phá các chị lớn. Chị Alice thường rượt nó để đánh mỗi khi nó nhún nhảy trên giường nhại bài hát Ấn Độ nghe toàn là «bánh rê, bánh cay...» Chị Hoa tươi hay luôn miệng «Chúa ơi!» Chị Bảo Trâm tuy làm đội trưởng vẫn phải chào thua cô em Bảo Anh. Chị Bảo Anh vẫn chơi mọi trò của tụi con trai chúng tôi và có phần hơn là khác. Không một ai sợ lệnh của chị Bảo Trâm bằng ngán cái roi của sơ Lucie. Hồi hộp nhất là hôm nào đang chơi «năm mươi» mà sơ Lucie bất thình lình lên lầu kiểm soát xem «tụi quý» có nằm yên mà ngủ chưa...

Chẳng bao giờ tôi được xem buổi văn nghệ bãi trường được. Nhờ có xem tập dượt, thôi tôi tự diễn lại trong trí tưởng tượng...

Này nhé chị Thùy sẽ ca ở màn 2 hay 3 rồi vào trong chuồng cá cho các chị Lưu, Hồng, Thu, chị Hoàng Lan, chị Alice màn vũ Nhạc rừng khuya. Cách vài màn lại có màn vũ «Đường lên sơn cước» cũng có mặt chị Alice. Kristina vẫn khoe chị nó có máu vũ trong người, gốc ở Ấn cơ mà. Quên nữa thiếu mặt tôi không rõ chị Thùy chọn đứa nào thay cái vai trọng tài của tôi đây? Chắc Kristina sẽ không còn hứng thú khi đóng vai võ sĩ quyền anh trong màn hoạt kê hài

TRONG YÊU THƯƠNG

(Kính thương cho ba má của con)

Thuở sinh con bằng nhọc nhằn đau đớn
Mẹ mừng vui khi con khóc chào đời
Hơi sức mồn mẹ vẫn thầm sung sướng
Mỗi mỉm cười dù trán đượm mồ hôi

Ba tạm nghỉ mưu sinh vào với mẹ
Ngồi lặng yên ba ngắm «tác phẩm đầu»
Trong lòng ba niềm yêu thương ghê
nhẹ

Lan khắp cùng và tỏa rộng thâm sâu

hước vì lẽ bạn. Và đoàn kịch vui «Kén rề», không rõ các chị mặc đồ và hóa trang ra làm sao (?) Chứ tôi thì rành rề các vai rồi. Chị Nhan, chị Bảo Anh sẽ giả trai, chị Hoa tươi giả ông cụ già... các chị Châu, chị Ngọc, chị Xinh... và nhiều lắm các chị khác vai phụ. Đầu chị Nhan chị Bảo Anh theo kiểu chải rẽ tân thời do tài chị Thùy, khi bước ra sân khấu, các sơ ắt cũng không thể ngờ được.

Vui nhất đến hồi chót, chị Bảo Anh mang hàm râu giả đi hỏi vợ. Khán giả tí hon vỗ tay đôm đốp, nhào cả trên giường tán thưởng, cười nôn ruột khi thằng Hầu sửa lời ca trong vở kịch:

— Râu ơi là râu, ria ơi là ria, hàm râu cá chốt, cái hàm râu để cái hàm râu dề...

Khỏi tả cũng biết đoạn kết thúc, đó là khi thằng Hầu bị các chị xúm lại véo, ngắt phải van xin «tha tội» rồi rít...

Thôi xin giả từ tất cả những kỷ niệm thuở ấu thơ, cái tuổi của học trò bán trú vô tư. Những giường nệm êm ái ấy chỉ giữ chân tụi tôi được những buổi mưa dầm, còn những ngày khác đổ khối tụi tôi ngủ cho yên giấc. Thời nhỏ của lớp năm, lớp tư... bạn bè, các sơ... trường ơi! Xin ghi vào một cuốn phim kỷ niệm đầu ái, nuôi thương nhớ mãi khôn nguôi.

PHAN-KHUONG-THÁI

Mỗi chim chip con nuốt từng ngụm sữa
Tay đại khờ ôm vú mẹ căng căng
Mẹ cúi hôn con uống từng hơi thở
Ba vuốt đầu con quên cả nhọc nhằn

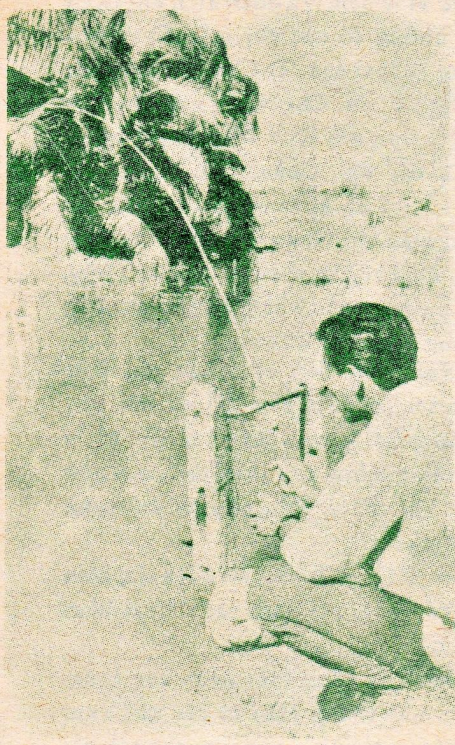
Con cười khóc hồn nhiên trong mái ấm
Ba rung rung khi nghe gọi tiếng đầu
Con chấp chững từng bước đi lẫm lẫm
Mẹ khóc mừng con vừa khỏi cơn đau

Rồi khôn lớn trong tuổi thơ ngà ngọc
Thêm một năm ba thêm mở tuổi già
Thêm một năm lòng mẹ càng trải rộng
Thêm một năm con hưởng phúc bao la

« Công ơn cha vì cao hơn núi Thái
Nghĩa mẹ yêu nhiều như nước trong
nguồn »

Bài học đầu tiên con còn nhớ mãi
Nhớ đề tôn thờ và đề yêu thương.

HUYNH-CHÚC

CÂU CÁ CÁ CẦN CÂU

Nghỉ hè ! hai tiếng ấy đủ khiến các bạn hình dung được chuỗi ngày nhàn hạ ở một bãi biển, nơi nước tiếp trời hay một vùng quê với những cánh đồng dài hun hút đến tận chân trời nơi trời nổi đất phải không các bạn ?

Nếu các bạn đã chọn miền quê để làm nơi nghỉ mát của bạn, thì... ôi thú tuyệt các bạn ạ ! Sống gần với thiên nhiên bạn sẽ thấy vui vẻ vô cùng.

Bình minh vang tiếng chim ca

Chiều chiều tiếng sáo ngân nga
lưng trời.

Và tại đây có biết bao trò tiêu khiển thanh tao, bình dị : Bạn có thể mượn một chiếc xuồng rồi len lỏi qua những kênh rạch lặng lẽ, hái cây, bẻ mía (nếu bạn thuộc loại ngũ quý hay tứ quý), tắm sông và nhất là câu tôm câu cá.

Vâng, câu cá, câu tôm là một thứ tao nhã, thanh nhàn. Ngày xưa cũng có biết bao anh hùng nổi tiếng cũng một thời ngồi « Cầm cần câu chờ cá

cần » như Khương Tử Nha, Sở Bá Vương...

Buồn buồn, bạn xách cần, xách giỏ ra đi... đến một cái ao, cái hồ rồi buông câu ngồi chờ, phao nhấp nháy, bạn chuẩn bị, phao chìm, a-lê hấp ! Giật. Cứ chốc chốc lại giật lên một chú cá, cô tôm thế là, chiều hôm đó, trên mâm cơm kể tô canh súp, đĩa rau luộc có đĩa cá chiên hay một đĩa tôm kho ngào ngọt hương thơm (chảy nước miếng chưa ?).

Nếu bạn muốn đi câu thì điều kiên tiên quyết là : dụng cụ đi câu, thường các dụng cụ này giản dị rẻ tiền, ít tốn kém.

CẦN CÂU :

Cần câu cần có đủ 3 đặc tính sau : **CHẮC, BỀN** và **ĐẸO**, chót cần càng dẻo càng tốt. Cần câu thường làm bằng trúc, với loại cần này ta có thể câu được cá rô, cá he, Bống Lóc đều được cả và câu đủ ba cách. Đây là cây cần số một, mà giá cũng khá rẻ. Ở đồng quê, có nhiều nhà trồng những bụi trúc thật tốt, nếu quen bạn có thể xin được, họ không tính tiền. Ngoài ra còn có một loại cần trúc nhập cảng, chia làm 3 khúc khi nào dùng tới thì mới ráp lại thành một cái cần dài chắc. Loại này tiện dụng để mang đi xa nhất là khi di chuyển bằng xe.

GIỎ :

Tốt nhất là giỏ tre, vì dùng giỏ ta có thể ngâm một phần giỏ dưới nước để giữ cho tôm cá câu được

sống cho tới khi về đến nhà hay cũng đến hết buổi câu.

NHỢ :

Hiện nay trên thị trường đã có bán giầy Nylon đủ cỡ, trong suốt, Cá không thấy sẽ dạn môi, mỗi cuộn chỉ giá 20, 30đ.

LƯỚI CÂU :

Có đủ các loại lưới câu, tùy theo loại cá mà dùng lưới câu thích nghi giá cũng rẻ, nhưng cần nhất là phải nhọn và thông, có nhiều loại câu khác nhau khi ta muốn câu nhấp hay câu rê, có thứ gắn sau lưới câu là một miếng thép hình con dáo, con ong để rê cá bông, lóc mà chẳng cần đến môi.

PHAO :

Phao được dùng khi ta câu ngầm để biết khi nào cá rĩa môi (phao nháy) khi cá cắn câu (phao chìm). Phao chỉ cần đủ sức thăm dò, không nên lớn quá, khi cá ra môi, phao cần làm cá sợ, tùy loại cá ở gần mặt nước hay sát đáy người ta dùng phao thích nghi.

CHÌ :

Chì được dùng khi ta câu các loại cá ở sâu dưới đáy sông, rạch ao hồ, tùy theo sức nước chảy mạnh hay yếu mà dùng loại chì lớn hay nhỏ.

MÔI :

Dưới đây là các loại môi thích nghi cho từng loại cá :

MÔI	CÁ
Nhài, dế, Cào Cào	Lóc, Bông
Trứng kiến vàng, ong con (còn trong tổ)	Rô, He, Phi
Dế nhũi, dáo đất, trùng, hà	Trê, Út, Chốt, Bống Trùng
Trùng huyết ở dít lu, Hà đỏ Tép tươi	Tôm Càng

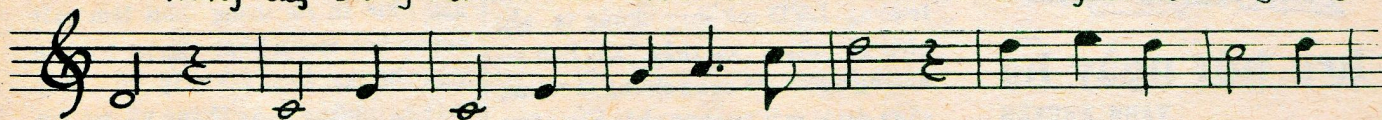
mái trường xưa

• Ngọc Minh

WALTZ

Hàng cây băng cao vút lá xanh tươi Chim liú lo ngoài sân nắng trong

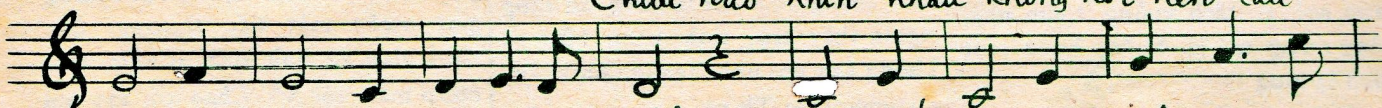

trong Tương với vầng xanh rêu bao mái ngói soi bóng bên sông hững

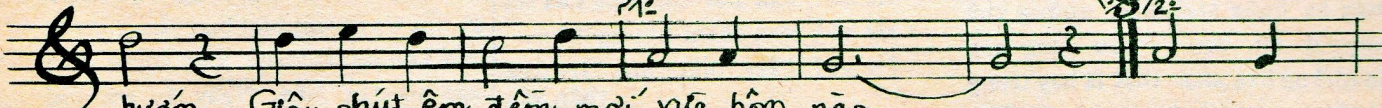

lơ mơ màng

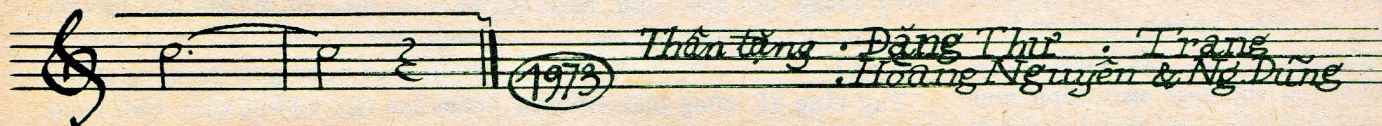
Ngày nào ngôi trong lớp ngó bên hiên
Chiều nào nhìn nhau không nói nên câu

Hoa bướm đang đùa vui gió hây hây Thấy bắt quí ngoài hiên xem hoa
Tay nắm tay mà nước mắt rưng rưng Liã xa trường xa bao nhiêu yêu

bướm Giây phút êm êm mới vừa hôm nào
mến Xin giữ trong tim Kỷ niềm ngày

thơ

Thần tượng: Đặng Thử, Trang
Hoàng Nguyên & Ng. Dũng

Về thời gian và vị trí thì người đi câu phải biết để có thể câu được nhiều tôm cá.

Dưới đây là bảng chỉ dẫn về thời gian vị trí để giúp các bạn đi câu dễ dàng.

VĨNH NGUYỄN

(viết theo tài liệu báo H.Q.)

THỜI GIAN	VỊ TRÍ	CÁ
Mùa Mưa Tháng Hạ	Kinh rạch ruộng ngập nước	Rô, Lóc, Bông
Mùa Thu	Ao Hồ	Bống Trứng, Lăng, Trê, Rô Lóc
Mùa Đông	Kinh rạch, tại các chân cầu, kẻ Cột trụ tàu	Tôm càng và nhiều tôm khác

lưu bút ngày hạ

VÀNH KHUYÊN

Mùa hè cho M

Mùa hạ đến thật ngỡ ngàng, như cơn gió đầu mùa thoảng nhẹ trên mái tóc mây. H ngồi đây, qua khung cửa sổ nghe mưa thì thầm, mưa tinh tươm với đất, mưa vồn trên lá, mưa rơi tí tách xuống thêm nhà, bỗng dưng mà H buồn, buồn một cách lạ lùng

M!

Phượng nở, ve kêu — một điệp khúc hạ buồn trôi giắc, những chú «nhạc sĩ tài ba» ve sầu đang hòa tấu những bản nhạc thật là hay trong một khung trời buồn man mác. Biết nói gì đây, mai ta xa nhau, cái thuở học trò nồng hương thơm ngát — Hình như H đã biết khóc trong những nỗi vui chất ngất, hình như H cũng đã biết cười trong từng nỗi xót xa. Năm nay bỗng dưng mà thấy lạ. Bạn bè cũ của bảy năm qua đâu, xa hết rồi sao? Còn dịp nào không, cho H được nói những câu rất mến thương đối với bạn bè và với riêng M, cười vui với từng lời đùa cợt dễ yêu đến cả những lần chẳng thuộc bài chờ bạn bè nhắc nhở. Mất hết, vụt qua rồi sao? Tất cả đó tạo thành niềm nhớ nhung, lưu luyến không nguôi trong tâm hồn H. H sẽ nhớ vô vàn ngày chúng ta sống bên nhau dưới mái trường yêu dấu.

Th với mùa thi

Th thương mến

Cũng như hoa nở rồi tàn, trắng

tròn rồi knuyết — Thời gian lạnh lùng trôi qua thật mau. Qua mau như con thoi đưa qua khung cửa, như bóng chiều qua cửa sổ nói theo ngôn ngữ của Cao Bá Quát. Trăm năm đã là ngắn nhưng ý nghĩa cuộc đời còn gang tấc hơn. Những tháng ngày thơ ấu — bảy năm Trung học hẳn là phải rất ngắn Th nhỉ. H còn nhớ mới ngày nào chúng ta còn e dè chập chững e dè trước cổng trường LVD mà may chúng ta sắp phải xa nhau, xa thầy, xa bạn — những người đã cùng chúng ta chung sống dưới mái trường chật hẹp nóng bức nhưng chan chứa tình thương. Th. ời! rồi đây chúng ta mỗi người mỗi ngả, chúng ta như những con chim tung cánh khắp các nẻo đường, không biết có còn gặp gỡ nhau chẳng hay chẳng ngày tái ngộ, nhưng dù sao chẳng nữa thì H cũng tin rằng nghĩa thầy trò, tình bằng hữu sẽ không sao xóa nhòa trong tâm khảm của chúng ta Th nhỉ.

Hè về! Màu sắc chia ly

Hè về! Tan nát cõi lòng của tôi

Hè về! Hoa thắm khung trời

Hè về! Tạm biệt mái trường thân yêu

Viết lưu bút là một sự buồn trong quãng đời học sinh. Nhất là chúng mình lại là bạn gái nữa

Th ạ!

Tuy rằng H cũng biết viết lưu bút là một sự giả dối để làm ra vẻ bi quan trước hè sang. Nhưng sao tâm hồn H vẫn chùng xuống, H sắp nghẹn ngào rồi đây, chẳng thể viết cho Th nhiều hơn nữa. Một nỗi buồn man mác thấm nhẹ vào hồn H, gây cho H cảm giác bồi hồi, băng khuâng lẫn lo sợ vì chúng ta sắp phải thi — chúng ta sẽ phải cố gắng nhiều để vượt qua khỏi kỳ thi này. Cũng như Th, H chẳng muốn làm buồn lòng cha mẹ và thầy cô đâu. Vậy thì chúng ta phải làm tròn bổn phận của mình đối với các ngài nhé — các ngài đã tận tâm dìu dắt và khuyên bảo chúng ta trên con đường học vấn cũng như trên đường đời. H tin tưởng nhiều ở Th đó.

mùa xa lớp

đồng t.v.

Bỗng dưng màu phượng đỏ làm em choáng váng muốn ngã. Mùa hạ đã về từ lúc nào? Có phải từ khi chấm dứt những môn thi buổi đầu, mùa xa lớp đã về cận kề trong thành phố? Chao ời sao trong em bỗng bối rối vô chừng! Một tiếc nuối nào như in rõ trong hồn làm mắt em đỏ hoe muốn khóc sắp xa trường thật rồi, xa lớp, xa thầy cô... Sắp mất cả những ngày tháng vô tư, êm đềm.

Em muốn nói với bàn ghế, sách vở những lời chia cách như một biệt ly chia tay... Em muốn nói với bạn bè, bằng tất cả tiếc nuối chân thật... Và cuối cùng riêng với cô yêu dấu, em chỉ còn giữ được những giọt nước mắt tiếc thương. Sao thời gian vô tình qua đi như một chớp mắt vội vã. Chao ời, sao em chỉ biết bất lực chịu đựng nỗi sầu...

Bởi, vẫn chẳng thay đổi được gì, dù trong em biết bao yêu thương vẫn còn nguyên vẹn như thuở mới gặp cô đầu tiên. Ngày ấy em chỉ là một nhỏ con tằm thường chưa biết cô, hiểu cô, mà giờ đầu tiên đã dành cho cô biết bao cảm mến... Thời gian ạ, có phải trong suốt hai năm học tập, những cảm tình cũng theo thời gian mà biến đổi, để bây giờ khi mùa hạ xa người, hồn em bỗng dưng như chim mồi vào nỗi sầu. Nước mắt đã tuôn mờ nhạt biết bao buổi tối thức đêm bên chồng vở cao ngất. Em sắp xa Người rồi! Có bút mực nào diễn tả cho em nỗi đón đau vô chừng này không? Ơi, mùa hạ, ước chi thời gian dừng vô tình đưa mùa cách chia tới. Ước chi em có quyền phép, em sẽ ước mãi mãi được làm học trò bé nhỏ trong T.V rất mến. Có những buổi sáng theo bạn bè về trường trên đại lộ Thống Nhất ngập những hoa điệp vàng. Một thích thú nào vừa dậy lên rất khẽ trong hồn khi một mình với áo ấm lạnh giữa hơi sương

mở nhật, về trường... Chao ơi, những buổi sáng như thế vào lớp với ánh mắt cô dịu dàng, tự động em muốn thời gian ngưng đọng, muốn chết ngất trong hạnh phúc để yêu vô vàn... Cô Y yêu dấu, có phải có một lần cô bảo chỉ nhìn vào đôi mắt các em tôi vẫn có thể đoán được em đang nghĩ gì. Và cô mỉm cười, thật hiền hòa. Cô yêu dấu, nhưng sao em vẫn âm ức muốn hiểu rõ, với em, một trò nhỏ thụ động, cô đã nghĩ gì, dành cho những tình cảm nào? Một lần em chợt yếu đuối khóc đỏ mắt trong lớp, cô đã an ủi bằng những lời cảm động vô chừng ôi trang lưu bút năm xưa còn nằm yên ngoan ngoãn trong cặp, những dòng chữ của cô đã đi vào hồn em như một thân thiết quen thuộc, như một kỷ niệm để nhớ đời đời. Chao ơi thế mà mùa hạ thật sự đã về, phải vậy không hai hàng sao buồn bã héo úa? Phải vậy không những nhánh phượng đỏ rực điều cợt? Em chỉ biết đành lòng cam chịu! Giọt nước mắt chất chứa biết bao đớn đau, ôi giọt nước mắt của một thương tiếc, của một chấp nhận buồn sâu...

Cuối cùng em chỉ biết níu kéo bằng những ngày tháng buồn bã còn lại. Thôi nổi xông xáo, thôi những xúc động. Cuối cùng vẫn chỉ là hai chữ cách chia buồn nản. Và cô yêu dấu ạ, H hứa, em hứa, dù mai này thời gian có làm nhạt mờ kỷ niệm, em vẫn cố gắng gửi lại những yêu thương với Người, cho Người, vì Cô rất yêu dấu, chỉ những xúc động rất dễ thương này mới đáng quý đối với H. Làm sao em đành lòng xa Người, làm mất lạ với Người. Rồi sang mùa thu sau, mùa thu cuối cùng, biết thời gian có làm cô quên mất nhỏ học trò thụ động tầm thường của một Ba năm xưa. Ôi cô giáo rất yêu dấu, em biết nói gì ngoài những giọt nước mắt đớn đau thương tiếc. Mùa hạ đã về rồi, mùa xa lớp đã cận kề trong thành phố. Em muốn chết ngất khi nhìn màu phượng đỏ tan tác, ôi màu chia ly, màu điều

cợt đón đau chất ngất. Em sắp từ biệt Người thật rồi, hơi Cô rất mến...

Ước chi gió mùa thu về ngang thành phố để đừng bao giờ em phải xa Người xa T.V rất mến.

nhật ký ngày hạ

Thứ bảy...

Điều no gió cứ tiếp tục lên cao, nắng quá làm tôi bỏng cả chân, tôi cứ trông điều mà chả để ý đến chung quanh, thả điều thú thật.

Điều lại lên cao, đôi cánh giấy bay phất phới trên nền trời cao, lại thêm cái đuôi dài thồn luôn luôn ve vầy. Đẹp tuyệt!

Bốn giờ chiều nắng đã dịu, gió sắp tan, tôi bắt đầu cuốn điều. Nó bay đến đâu nhỉ?

Thứ tư...

Biển hôm nay đông người vì ngày nghỉ, tôi cứ lặn hụp bơi lặn không ngớt, tiếng cười đùa huyền ảo trên bãi biển tạo nên một không khí thật vui thật lành mạnh... Ánh nắng mặt trời chiếu xuống bãi biển làm tăng thêm vẻ đẹp của thiên nhiên. Tôi và em tôi cùng nhau bơi thi, hết bơi ngược lại bơi xuôi, bơi hoài mà chả biết chán. Đôi lúc có những đợt sóng to dâng quá đầu, làm tôi phải nhảy thật cao.

Nó đùa một hồi tôi cùng gia đình mình cắm lều ở vùng có mưa tối lên bờ và cùng lấy bánh mì ra ăn, ngày.

Ôi! khúc bánh mì hôm nay sao mà ngon lạ! không có gì diễn tả đến cái ngon của nó. Ăn xong lại xuống biển tắm, sướng quá thích quá, chao ôi! Thỉnh thoảng tôi và em tôi phá lên cười làm tăng thêm vẻ nhộn nhịp của bãi biển.

Thứ sáu...

Trời thật nắng, tôi sửa soạn cần câu đã xong, tính vào nhà thì Tâm và Dũng đã đến trước ngõ, chúng nó mang theo đầy đủ đồ dùng: nỏ là cần câu, nỏ là phao, giò.v.v.. Thế là ba đứa bắt đầu cuộc câu cá ngày hôm nay, chúng tôi đi bộ đến bãi biển, rồi cùng nhau chung tiền thuê một chiếc thuyền nhỏ.

Biển hôm nay thật đẹp, khác hẳn mọi ngày; gió thổi nhẹ, sóng vô thì thầm. Tôi và chúng bạn đã bơi thuyền ra khỏi bờ khá xa, chúng tôi bắt đầu thả mồi. Ngồi trên thuyền ba đứa vừa nói chuyện vừa ăn bánh, chúng tôi thấy lòng phơi phới và mát mẻ, những con sóng cứ đưa thuyền của chúng tôi trôi lên bổng xuống thật êm ái nhẹ nhàng.

Mãi nói chuyện, mà trời cũng gần chiều chả có đứa nào câu được cá, chúng tôi vội vã bơi thuyền vào bờ.

Đến hẻm vào nhà, tôi chia tay Tâm và Dũng, tuy chuyến đi hôm nay thất bại nhưng vẫn là một cuộc vui chơi lành mạnh, đầy hứng thú.

HUYỀN PHƯƠNG

— Xui quá, suốt cả tuần nay mình cắm lều ở vùng có mưa tối lên bờ và cùng lấy bánh mì ra ăn, ngày.

MỤC LỤC THIẾU NHI BỘ 9 TỪ 81 ĐẾN SỐ 90

A/ THƯ CHỦ NHIỆM

Số	Trang	
81	1	Nghĩ sao làm vậy
82	1	Lịch sự khi ra đường
83	1	Chỗ ngồi trên xe
84	1	Lịch sự khi đi xe
85	1	Cư xử của người xưa
86	1	Cái áo của người sung sướng
87	1	Bàn về già trẻ
88	1	Chọn nghề
89	1	Nhân ngày Phật Đản
90	1	Nghĩ hê.

B/ VĂN NGHỆ

I— TRUYỆN NGẮN

Số	Trang	
81	3	Nhật nắng rơi của Phan khương Thái
82	3	Tấn kịch hạ màn của Minh Quân
83	3	Tìm lại ngày hồng của Huỳnh Chúc
84	5	Tìm lại ngày hồng (tiếp và hết) của Huỳnh Chúc
85	3	Anh tôi của Nguyễn thị Nha Trang
86	3	Hối hận Đặng Hoàng phóng tác
87	3	Vườn hoang của Phan khương Thái
88	3	Chuyện thời trang của Minh Quân
88	10	Bạc vi nhân của thế giới, Nguyễn hiến Lê dịch
89	3	Ảo ảnh một nhà sư, Quốc Chính dịch
89	9	Những cây cỏ thụ tí hon, Quốc Chính dịch
90	24	Học trò bán trú của Phan khương Thái

II— BÚT KÝ, PHÓNG SỰ

Số	Trang	
82	12	Một tuần lễ ở Tòa soạn của Nhật Tiến
82	22	Những ngày chủ nhật của Mai Hoạt
83	19	Lại chuyện thư viện của Trần Quát
83	26	Thiếu Nhi trên đường đi tìm đất đứng của Nhật Tiến
86	28	Trại Huấn luyện chi nhánh Đà Lạt
90	3	Mùa hè với học sinh của Mai Hoạt

III— SÁNG TÁC CỦA EM

Số	Trang	
81	19	Theo tháng ngày xa vắng của Hoài Bảo
84	29	Tiệc nuôi của Đỗ thị Ngọc Bích
85	21	Tà Dương của Cúc Hy
85	22	Một chuyến đi nổi buồn như cây cỏ của Nguyễn thị Diễm
86	4	Trang nhật ký cho Ngọc của Trần Như
86	24	Thư cho chị học bàn của Vi Vương

Số	Trang	
87	10	Tôi tham dự đồ vui của Linh Trung
88	21	Những chiếc lá mạ của Mai Linh
89	28	Những cái răng của Bé của Chi Hồng
90	12	Mùa phượng thắm của Nguyễn gia Kiệm
00	15	Những mùa đi qua của Nguyễn thị Kim Xuân
90	18	Hương Hạ của Hoài hương Nguyễn Khang
90	21	Quyền lưu bút của Lê quang Uy
90	22	Những lá thư hè của Hồng Phượng
90	28	Lưu bút ngày hạ của Vành Khuyên
90	28	Mùa xa lớp của Đông T.V.
90	29	Nhật ký ngày hạ của Huyền Phương

IV— CUỘC THI SÁNG TÁC

Số	Trang	
81	20	Hoa học trò của Bé của Phần Thông
82	19	Đi học ABC của Lê Lễ
83	21	Một mùa khó quên của Mộng Du
84	19	Dòng sông kỷ niệm của Trương thị Sen
84	20	Những niên học qua của Lý lan Châu
85	19	Một buổi thuyết trình của Tiến Đạt
86	20	Xích bích thư hùng của Lưu minh Dũng
87	20	Mười bốn của Cao Biền
88	20	Ngày truyền thống của Nguyễn hoàng Giang
89	26	Cuộc thi Hùng biện của Nguyễn hoàng Giang

V— CUỘC THI THƠ

Số	Trang	
81	28	Vũ văn Chương, Tuổi đá buồn, Trần hiếu Liêm, Nguyễn Tuấn, Tâm Giao
82	13	Lê tri Kỳ, Hoài Ngọc, Hồ hoàng Hải
83	13	Thy Hà, Xuân Dung, Lương văn Hòa, Phi Thừa
84	6	Nguyễn trường Anh, CT, Phạm hi Hi
85	27	Diễm Phượng, Lê thanh Bình, Khiếu quốc Việt, Thiên Nam
86	21	Bích Diễm, Mai văn Phụng, Rong lá Mơ
87	13	Trúc Bạch, Nguyễn thị Mỹ Hào, Dương thanh Minh, Rong Tím, Diễm Phượng
88	22	Hùng Vỹ, Trịnh công Truyền
89	13	Huỳnh tuyết Phượng, Lê thanh Bình, Đặng Linh.

VI— TRUYỆN DÀI

Số	Trang	
81	30	Chiếc vương Miện Cầm ngọc của Conan Doyle
81	31	Đôi bạn giang hồ của Phan khương Thái
81	32	Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến
84	30	Ngón tay của nhà kỹ sư của Conan Doyle

C/ DANH NHÂN

I— DANH NHÂN VIỆT NAM

81	22	Vua Lê nhân Tôn của <i>Huy Yên</i>
82	2	Trương minh Giảng của <i>Đặng Hoàng</i>
83	2	Chu văn An của <i>Đặng Hoàng</i>
84	3	Nhớ Tô Hùng Vương của <i>Trần Quát</i>
86	23	Yết Kiêu, Dã Tượng của <i>Trần hồng Nhựt</i>
88	13	Ỗ Lan phu nhân của <i>Đặng Hoàng</i>

II — DANH NHÂN NGOẠI QUỐC

81	26	Ferdinand de Lessep của <i>Đặng Hoàng</i>
82	26	Galvani của <i>Đặng Hoàng</i>
87	23	Nhà danh họa Picasso của <i>Huy Yên</i>
88	6	William Rudolf nhà nữ lực sĩ phi thường của <i>Nguyễn hùng Trác</i>
88	9	Hergé, cha đẻ của <i>Tin Tin</i>
89	20	Vua cò tích Charles Perrault của <i>M. Châu</i>

D/ SƯU TẦM

I — VẠN VẬT

81	12	Cây xương rồng của <i>Văn Trung</i>
81	23	Loài thú hơn người ở những gì? của <i>Anh Sơn</i>
82	28	Thế giới của San Hô của <i>Huy Yên</i>
83	7	Đua chó của <i>Huy Yên</i>
84	28	Loài cá đẹp của <i>Đặng Hoàng</i>
85	6	Rồng rắn lên cây của <i>Văn Trung</i>
85	12	Con cá cuống của <i>Đặng Hoàng</i>
87	6	Cây Á phiện của <i>Huy Yên</i>
87	11	Con công hay múa của <i>Văn Trung</i>
88	12	Con gián của <i>Đặng Hoàng</i>
89	23	Con nhện chăng tơ của <i>Dương phước Hậu</i>

II — KIẾN THỨC PHỔ THÔNG

81	11	Các loại sinh tố của <i>Kim Yến</i>
82	20	Thuyết tương đối là gì? của <i>Dịch Viên</i>
82	27	Thời tiết của <i>Vịt Mò</i>
83	10	Người đi trên lửa của <i>Văn Trung</i>
84	7	Bắt cộp bằng keo của <i>Huy Yên</i>
84	10	Cách trục một con tàu đắm của <i>Văn Trung</i>
84	13	Đầu tiên trong làng báo V N. của <i>Tô Đức Mặc Uy</i>
84	21	Sông hồ của <i>Vịt Mò</i>
85	20	Số La Mã của <i>Phan Bá</i>
85	29	Núi lửa ngầm của <i>Đào văn Trương</i>
85	29	Gió lạnh về rồi... Thú vật nghỉ của <i>Kiến văn Nhỏ</i>
86	6	Những thành tích lạ lùng trên thế giới của <i>Vũ anh Thư</i>
86	10	Xiên Linh của <i>Văn Trung</i>
87	21	Phương pháp đọc sách của <i>Võ hồng Thu</i>
87	26	Thế giới muôn màu của <i>Phạm thị Khanh</i>
88	26	Đi thăm vùng xích đạo của <i>Phạm thị Khanh</i>

90	10	Làm sao khỏi chết đuối của <i>Huy Yên</i>
90	23	Tắm biển ngày xưa của <i>Huy Yên</i>
90	26	Câu cá cá cần câu của <i>Vinh Nguyên</i>

E/ KỸ THUẬT

81	7	Phương pháp làm Ti Vi hết rung của <i>Bình Electronic</i>
86	23	Những tật bệnh của cái quạt bàn —nt—

F' VƯỜN HỒNG

I — SUỐI MÁT

82	16	Thầy đời của <i>Đỗ Phương Khanh</i>
83	16	Hạnh phúc là gì? —nt—
84	16	Nên học như thế nào? —nt—
85	16	Phải biết nhận xét —nt—
86	17	Nên cảm thông với mọi người —nt—
87	16	Thần tượng của em —nt—
88	16	Tôn trọng danh dự dân tộc —nt—
89	15	Đi làm việc thiện —nt—
90	16	Giữ trật tự nơi công cộng : Đi coi chiếu bóng —nt—

II — BẠN VÀNG

81	15	Giới thiệu cuốn <i>Người Việt Cao Quý</i> của <i>A. Pazzi Hồng Cúc dịch</i> (bài của <i>Đỗ Phương Khanh</i>)
89	17	Giới thiệu <i>Vào Thiên</i> của <i>Doãn quốc Sĩ</i> (bài của <i>Đỗ Phương Khanh</i>)

III — TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

81	17	Bánh kem sữa của <i>Huỳnh Chúc</i>
82	17	Chả giò của <i>Huỳnh Chúc</i>
83	17	Sirop thơm của <i>Long Phú</i>
84	17	Bánh đồng tiền của <i>Babilac</i>
85	17	Me cam thảo của <i>Nguyễn thị Vi Quế</i>
86	17	Chè đậu xanh thập cẩm của <i>Trúc Đào</i>
87	17	Kẹo chuối của <i>Nguyễn thị Nha Trang</i>
88	17	Mứt chùm ruột của <i>Trần thị Thanh</i>
90	17	Xu xa giá xu xam của <i>Nguyễn thị Nha Trang</i>

G/ GIẢI TRÍ

I — ẢO THUẬT

81	9	Quyền sách kỳ dị của <i>Lý hữu Di</i>
84	23	Đầu diêm kỳ diệu của ảo thuật gia <i>Kassagi</i>
85	11	Màu nào cũng có ngay —nt—
86	9	Uống bằng cảm và răng —nt—
88	9	Chiếc kim bằng kỳ diệu —nt—
89	10	Quả bóng trên cây gậy —nt—
90	9	Chơi với diêm quẹt —nt—

II - TRÒ CHƠI

81	29	Trò chơi in lá của Lê Việt
82	9	Quả cầu ngộ nghĩnh của Trần đắc Chí
83	9	Tàu thủy chạy bằng hơi nước của Bình Electronic
86	22	Hình người cử động của Tóc Hồng
88	28	Trò chơi ô chữ của Bách Khoa

III - THỦ CÔNG

81	10	Múa rối của Huy Yên
----	----	---------------------

90 | 19 | Bướm hoa phượng của Nam, Việt

H/ TRANH PHIM

82	6	Cách in hình trên bột của Phạm Liên
81	14	Tin Tin và đặc vụ than đá của Hergé
81	23	Cùng đi với Tử thần của Nguyễn Tài
81	27	Tí Tí qua ống kính bác Sáu Râu của Nguyễn Tài

THẮC MẮC CỦA EM

(tiếp theo trang 2)

trong một bình chứa nước. Nhưng người có công nhất trong lĩnh vực làm lạnh là kỹ sư Ferdinand Carré (1824-1900), người đã sáng chế ra máy lạnh bằng hơi ép (1857) máy lạnh bằng sự hấp thụ các chuyển vận liên tục của chất khí (1860) và máy lạnh chạy bằng Ammoniac (1863).

TÀU VỊ YẾU

HỎI : Tàu vị yều có phải là nước chấm đặc biệt xuất xứ từ Trung Hoa qua V.N không? Trong Tàu vị yều có những chất gì?

VÕ-VĂN-HỒNG
(Saigon)

ĐÁP : Ai là người phát minh ra Tàu vị yều thì B.K không được rõ, nhưng hiện nay, Tàu vị yều được chế tạo tại V.N bởi nhiều hãng sản xuất như Quan Âm, Lá Bờ Đề, 1 con chuột, Hai con chuột, Mèo vàng v.v... Tàu vị yều được chế tạo từ các loại đậu nành, đậu đen, đậu

phong (B.K nghe nói có hăng dùng cả xương bò cho thêm ngọt, nhưng như vậy không còn là đồ chấm chay nữa).

Đậu phong sau khi đã ép lấy dầu, phần bã còn lại gọi là bánh dầu. Đem bánh dầu ngâm với acid chlorhydric (12 độ Beaumé) trong một khạp rồi chưng cách thủy ở 150 độ bách phân trong hai ngày một đêm. Sau đó để nguội, múc qua lu khuấy đều cho nát bã dầu rồi lọc bằng vải thưa. Đổ Carbonate de soude vào rồi để yên trong 24 giờ cho acid bị trung hòa hết. Cuối cùng cho thêm muối, đường thắng và nấu lại đoạn đồ ra lu cho lắng rồi vô chai.

CON RỪA BƯU ĐIỆN

Tin từ Nashville tiểu bang Texas Hoa Kỳ vừa cho biết rằng trong khi thượng viện Hoa Kỳ vừa chấm dứt các cuộc điều trần tại Hoa thịnh Đốn về cái nạn rùa bưu điện của nước Mỹ thì một phụ nữ ở thị trấn Memphis lại nhận được một tấm ngân phiếu gửi qua hệ thống bưu điện. Tấm ngân phiếu này mới chỉ được gửi từ tháng 11-1953 thôi.

Sở « Phụ Cấp Xã Hội » tiểu bang Texas cho biết tấm ngân phiếu 12 Mỹ kim được sở này gửi cho bà Curtis Barnett, lúc ấy thất nghiệp. Rốt cuộc đã tới tay bà này sau hơn 20 năm lưu lạc giang hồ. Ngân phiếu này được gửi từ Nashville cách chỗ bà Barnett cư trú 210 dặm.

Bà này cho biết hiện bà không cần tới ngân phiếu này nữa vì đã có công ăn việc làm và định đóng khung để treo lên tường.

TRẢ LỜI Ô CHỮ SỐ 89

W	A	L	T	D	I	S	N	E	Y
A		A	A			I	C	H	
L	A	M	V	I	E	N			N
T	A	V	A	N	P	H	U	N	G
D		I	N			I		H	A
I		E	P		T	E		A	N
S	I	N	H	I	E	P		N	H
N	C		U				C	V	A
E	H		N	H	A	N	V	A	N
Y		N	G	A	N	H	A	N	G

TRẦN LINH NGÀ

NHẮN TIN

Thiên Nhi số chủ đề Vào Hạ được các em gửi bài về tham dự hết sức đông đảo. Vì số trang có hạn, tòa soạn mới lựa đăng được một số bài. Những bài được chọn đăng khác, sẽ tiếp tục xuất hiện trên các số kế tiếp. Mong các em vui lòng thông cảm. Tòa soạn xin chân thành cảm ơn sự hợp tác hết sức nồng nhiệt của các em.

T.N

CÁO LỖI

Vì phải dành chỗ đăng bài cho số chủ đề Vào Hạ nên một số mục thường xuyên phải tạm gác một kỳ. Mong độc giả vui lòng thứ lỗi.

T.N.

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Cánh hoa Tím, Tây Ninh : Chỉ nghĩ rằng dường như em đã không siêng học, và đó cũng là lý do làm ba má thất vọng và buồn. Qua thư em, chị thấy em cần phải cải tạo nếp sống, chăm chỉ vào sự học hơn nữa. Ngoài ra, nếu ba má không muốn, anh bạn của em cũng đừng nên tới nhà em nữa. Trong trường hợp em, ba má có lý đó, em nên nghe lời. Bỏ những ý nghĩ bấp ách trong đầu đi. Nếu không, khi em hối hận thì đã quá trễ nghe em.

Em Trần Ánh Tuyết, Saigon : Em với bạn đã chơi với nhau lâu rồi, mà lại rất thương nhau, thì em phải bỏ ngoài tai những lời dị nghị vì đồ kỵ của mấy em kia đi. Đừng «ngủi» bạn em ra, vì bạn em vô tội, em ạ.

Em Lê Quỳnh Loan, Saigon : Nếu em đọc thêm một khúc nữa thì sẽ thấy chị trả lời Vũ Thiệu in ngay giữa trang Hộp Thư số 86 đó em.

Em H.T, Búng : Em bị mất căn bản. Cần phải học lại từ bài dễ nhất. Em học thêm lớp riêng nào có trình độ dễ, đừng ~~mặc cả~~ chứ cứ ngồi lớp cao mà không hiểu thì vô ích lắm. Em cần đọc cuốn «Thăng tiến trên đường đời» em ạ.

Em P.V.T, Chợ Lớn : Không nên chơi thân với người bạn ấy nữa. Hành động đó là ăn cắp, không phải là trò chơi, sẽ làm lên huốc tư cách, nếu anh ta không cải tạo thì cuộc đời anh ta sẽ hư hỏng. Em không đủ sức thuyết phục thì thôi, lánh xa là hơn nghe em.

Em Lương Sinh, Tam Kỳ : Thủ tục hành chánh chưa hoàn tất nên chưa thể làm gì hơn. đành chờ vậy, em nhé.

Em Đ.H.N, nước Mên : Em này đọc cuốn «Nghệ thuật nói trước công chúng», sẽ được chỉ dẫn kỹ nghe em.

Em Võ Thùy Liên, Saigon : Chị cảm thông nỗi đau buồn của em. 12 năm trước chị cũng có một người em qua đời, và chị cũng đau khổ như em hiện nay. Nhưng rồi chị nghĩ, em chị ngoan và tốt, em sẽ được tới cõi thanh tịnh, không còn đau khổ hận thù, có lẽ em chị không khổ. Em cũng nên tự an ủi, nghĩ tới em mình mà thương những em nhỏ khác như em của mình, thì sẽ đỡ buồn phiền, em ạ.

Em Ái diên Thùy Trang, Gia Định : Em dễ thương quá, nhưng mà cũng hơi hơi... tham ăn đấy nhé. Kẹo đã cháy, nhưng nghĩ tới chị, tình dễ dành cho chị mà lại còn ăn hết thì có buồn không cơ chứ, em gái!

Em Phương Lan, Saigon : Bao thư phải có tem. Nếu có khả năng vẽ thơ văn thì cứ điền vào em ạ.

Em Ngọc Lan, Gia Định : Lấy tên làm bút hiệu cũng hay lắm đó em.

Em Hương Giang, Chợ Lớn : Em đi xe lam ra tới Saigon, hỏi thăm đường Lê Lợi tới số 62 là nhà sách Khai Trí đó. Đi bộ có chút xíu hà. Mà tha hồ chọn lựa em ạ.

Em Lam, Phong Dinh : Tờ soạn đã hết báo lẻ rồi nghe em.

Em Duy ngọc Linh, Quảng Ngãi : Không cần viết bài văn gia nhập G.Đ. T.N. được. Phiếu gửi cho tờ soạn là được rồi đó em.

Em Trần quang Hòa, Khánh Hòa : Em cứ gửi về tờ soạn, nhân viên sẽ phân loại. Tên chú Vi Vi là Võ Hùng Kiệt. Nhà sách đã gửi thư mục cho em rồi đó nghe em.

Em Văn Vân, Hồ Nai : Ý kiến của em cũng hay. Chị sẽ đưa ra thảo luận trong buổi họp tới em nhé.

Em Cô Bắc, Saigon : Ý kiến em cũng có một phần đúng. Nhưng cũng đừng quá khắt khe. Đùa giỡn cho vui chút đỉnh, cũng là điều tốt em ạ. Như 15 phút ra chơi giữa buổi học đó mà em. Khi nào giận ai, đừng phản ứng vội, hãy uống một ly nước lạnh, thì lời nói sẽ ôn tồn hơn, kết quả sẽ tốt đẹp hơn, nghe em.

Em Hàn lệ Nhân, Ch... : Em đọc mấy cuốn sách của nhà văn Sơn Nam, như *Tìm hiểu đất Hậu Giang*, *Hương rừng Cà Mau*, v.v... Sách chữ nhỏ xưa, bây giờ khó kiếm. Em có thể ra nhà sách tìm mua loại mới xuất bản, cũng hay em ạ.

Em Lynch Chi, Saigon : Má hay ghê há em. Mí mí má dễ cảm ơn người, em nhé.

Em Trương Khêu Huyền, Cao Nguyên : Tội nghiệp em và Tuấn! Em ơi, đường về tới Đà Lạt xa quá, hàng tuần đi họp không nổi đâu. Có những độc giả như em mà Thiếu Nhi phải đành bản thì thật là đau lòng, phiền muộn ngút trời em ạ.

Em Mỹ Dung, Saigon : Có lẽ thư của bạn em thất lạc rồi nên chị không biết em ấy hỏi gì cả. Bảo em ấy gửi thư khác về vậy em nhé.

Em Kiều thị Thuận, Ba Xuyên : Hề viết được phiếu là có thể gia nhập được rồi em ạ.

Em Trần nghĩa Hiệp, Bình Dương : Đường lên núi Thiên Mã phát hành lâu rồi giá 200 đồng, có bán khắp nơi, em cứ ra nhà sách hỏi, nếu không có họ sẽ đi Saigon mua đem về bán. Luôn thể, em nhờ họ mua cả báo bộ, càng tiện, nếu họ không nhận thì em gửi tiền về theo thẻ lệ ghi nơi nhân chung tờ soạn sẽ gửi báo bộ tới em, nghe em.

Các em : *Đỉnh điểm Hương, Saigon - Lương văn Hòa, Tam Kỳ - Như Thủy, Sa Đéc - Thái Hằng Saigon - Thái văn Hoàng, Saigon - Nguyễn anh Tuấn,*

Saigon - Phiêu Lưu, Saigon - Lâm lăng Khương, Kontum - Cường, Đất Giào - Lê quốc Thắng, Nha Trang - Trần Tùng, Saigon - Mèo Con, Biên Hòa - Nguyễn thị Ngọc Hoa, Saigon - Thiên Lý, Bình Minh - Trần đức Cử, Đà Nẵng - Đơn Phương, Cai Lậy - Thanh Nga, Chợ Lớn - Bạch Minh, Saigon - Trần đức Dũng, Trần đức Tân, Saigon - Thanh Phương, Đà Lạt - Bàu Thuyền, Đà Nẵng : Chị đã nhận được thư. Hãy cười và nổi vòng tay lớn với các bạn trong khu Đại Đoàn kết này các em nhé.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1- Các em gửi thư, mong chị trả lời, mà không ghi tên thì chị không làm cách nào trả lời được. Rồi mong đợi lâu lại buồn. Tội quá! Vậy nhớ ghi tên cạnh chữ ký dùm nhé.

2- Tất cả các loại bài và thư đều bỏ chung một phong bì được, miễn viết riêng ra từng mục, để nhân viên chia ra cho từng người phụ trách.

3- Đừng đòi chị tặng hình và viết thư riêng.

4- Vào Gia Đình Thiếu Nhi không cần phải biết viết văn làm thơ và tất cả đều có thể gia nhập, miễn là chép phiếu và gửi 2 hình, một bao thư dán tem có ghi sẵn địa chỉ của các em để tờ soạn gửi thẻ tới các em. Có thể rồi, các em cũng không cần phải làm văn thơ, và cũng đừng thắc mắc gì cả, miễn giữ gìn tư cách cho xứng đáng với lời hứa khi viết phiếu gia nhập là đủ nghe các em.

Thương mến tất cả các em

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM TỪ 7-5 ĐẾN 12-5-73

Uyên thủy Linh, Trịnh công Truyền, Sao Đơn, Linh lăng Thảo, Nguyễn đình Diễm, Phạm thị Bích Thủy, Bảo Tú, Thông Xanh, Vi Vu, Võ hồng Linh, Lê thị Hồng Nga, Giao Cẩm, Vũ Khoa, Thùy Anh, Thiên Chương, Mộng hoài Thi, Hoài Sương, Hoài linh Vũ, Thiên Lý, Tê Tê, Lăng tử Hận, Trần thị Thu Nguyệt, Nguyễn văn Thuận, Trần ánh Tuyết, Tuấn Dũng, Nguyễn đình Tố, Thương Khanh, Cường Vũ, Cánh Tiên, Đơn Phương, Trần đức Cử, Bát bát Hùng, Song Hồ, Ái Mơ, Hạt Me, Boti Nguyệt, Thanh Kiên, Phạm nguyên Hoàng Lan, Di Lâm, Huỳnh hồng Mai, Đồng cô May, Cánh hoa Tím, Nguyễn quang Trung, Hoàng văn Mẫu, Cao giang Phương, Đoàn minh Hải, Đỗ thị Ngọc Bích, Nguyễn đức Tôn, Phương Lan, Phan hồng Thu, Hương Dương.

GIẢI TRÍ mùa hè

© 1970. — Walt Disney Productions.